

Giới thiệu Người Em Chọn Là... Anh Ấy!

Dưới ngòi bút của Mía truyện Người Em Chọn Là... Anh Ấy! được đánh giá cao trong dòng truyện teen hiện nay. Truyện mở đầu về cuộc sống, tình yêu của nó.

Nó con bé ngốc nghếch, có cậu che chở, nó cho dù có ngốc đến đâu thì làm sao mà không biết tình cảm của cậu dành cho nó được, nhưng nó vẫn làm ngơ xem như mình ngốc thật. Không phải nó xem thường tình cảm của cậu như chỉ là nó chỉ xem cậu là bạn, là anh trai tuyệt đối không có suy nghĩ nào trên mức bạn, mức anh trai cả.

Hắn người đầu tiên làm nó rung động, nó và hắn lúc bắt đầu hơi khó khăn nhưng mà...

Cứ như thế cho đến lúc sống gió, nắng hạn gặp mưa rào ập tới...

Anh người anh trai kết nghĩa nó yêu quý nhất, nhiều lúc nó nghĩ có khi là nó yêu anh nhưng thật ra đó chỉ là tình anh em thôi... anh luôn mang lại tiếng cười cho nó, luôn ở bên nó khi nó cần nhưng mà...

Bảo An, nhỏ là người nó tin tưởng nhất, có gì nso cũng chia sẻ cho nhỏ nhưng mà lại không ngờ...

Thảo Mai... cái tên này sau này sẽ ngáng đường, gây trở ngại thậm chí là nguy hiểm cho nó...

-Nó phải làm sao?

-Tình yêu của nó có hạnh phúc không?

-Có khi nào nó không phải nó?.....

-Thật ra đây là lần đầu tiên tôi viết 1 câu truyện online hay, có gì sai sót mong bỏ qua, và góp ý tận tình cho tôi để tôi biết mà phát huy hơn nữa... Cảm ơn các bạn...

Bạn đang đọc truyện *Người Em Chọn Là... Anh Ấy!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Thật Sự Chỉ Là Bạn?

Hôm nay 1 ngày chủ nhật đẹp trời nó vươn mình uể oải bước xuống giường sau khi nướng khét khẹt.

Kính kong ... Kính kong ... Kính kong ...

-Mới sáng mới sớm, ai dô duyên dữ dậy trời?- nó nói bằng giọng bức tức.

Nó mở cửa.

-Ai? Á à là mày Ân đấy à.-nó nói đầy vẻ khiêu khích.

-hahaha...-một tràng cười khà ồ.

-Cười dễ thẳng kẻ? -nó khoanh tay trước ngực hất mặt ra dáng chị đại.

- Mày...mày.... Haha

-Cụ mày, tao cảnh cáo nhá nói lẹ không tao đập phát quy tiên đẩy con ả.

-Thôi đừng nóng, tao hỏi thật nhá?

-Nói.- lại tiếp tục cái dáng hai tay khoanh trước ngực hất mặt.

-Mày đòi phong cách mới hả sao không nói tao?

-Không làm gì có- nó ngơ ngác.

-Thế mày đang mặt gì thế?

Nó nhìn mình từ trên xuống.

-Á Á Á – nó chạy vào nhà đóng cửa cái rầm bỏ quên 1 người đang đứng đó.

Vâng hiện tại trên người nó bộ đồ ngủ kitty nhún nhún, đầu tóc như tổ quạ, mắt nhắm mắt mở mang nhằm chiếc dép màu hồng chiếc màu đen.

10 phút sau nó mở cửa sau khi trang phục chỉnh tề nó lại quay lại là 1 con bé cá tính, nghịch ngợm.

-Sao tìm tao có chuyện gì?

-À nay chủ nhật định rủ mày đi chơi. Sao ý mày thế nào?- Ân dựa cổng hást mặt hỏi

-Hê hê tưởng dễ chớ đi chơi thì tao ok liền.

-Vào lấy áo đi trời đang lạnh.

-Ờ đợi tao.

1’

2’

3’

-Hê đi thôi, mà đi xe hay đi bộ.

-Đi gì mày chọn đi.

-Đi bộ đi cho khoẻ người.

-Ô ô con mắt như mày mà cũng...

-Con mắt? Như tao thì sao? rắc...rắc-nó gài giữ bẻ tay, khởi động.

-Hê đòi đánh tao á đâu có dễ, bắt được tao đi đã nhá...-Ân vừa nói vừa chạy

-Ô ki men đợi đến lúc đó mày chết chắc- nó cũng co giò chạy theo.

Trên đường mọi người thấy một đôi trai gái vui đùa thật hạnh phúc nhưng sự thật có phải vậy?

-Á Ân à mày chết với tao thằng chó này.

-Ê này, đuổi không kịp rồi mắng tao luôn đấy à.

Bộp...rầm...kết quả nó bị đo đường.

Cậu (Ân) tưởng nó giả vờ vẫn chạy tiếp, 1 lúc sau cậu nói:

-Này, mày định ăn vạ ở đây à, to không bị lừa đâu đứng dậy đi.

Nó không trả lời, cậu bắt đầu sợ rồi đấy.

-Nhưng, Nhưng ơi- Cậu chạy lại đỡ nó dậy.

-Hu...hu..hu.- mặt nó nước mắt nước mũi tùm lùm.

-Thôi nín đi tao xin lỗi thôi nào có đau chỗ nào không- Cậu lấy tay áo lau nước mắt cho nó.

-Sao không đi luôn đi- Nó nói như mèo, lại sắp khóc nữa rồi.

-Tao xin lỗi, có đau chỗ nào không.

-Có đau lắm, đau ở đây, ở đây nữa- nó chỉ đầu gối và bàn tay của nó.

-Chảy máu rồi, lên nhanh, tao công đi viện.-Cậu hoảng quá, rồi cả lên.

-Mày làm quá, chảy có tí máu mà như tao sắp chết tới nơi ấy- Nó đang đau lắm mà nhìn mặt cậu cũng bật cười.

-Không được phải đi viện gấp.-Cậu kiên quyết đòi đưa nó đi viện cho bằng được.

Nó đứng dậy mặt dù có hơi khó khăn, mặt nó nhăn như khi sắp khóc nữa rồi.

-Mày đi đâu- cậu kéo tay nó lại.

-Tiệm thuốc.- nó vừa nói xong hai chữ thì mặt cậu đã nhăn nhó

-Sao không để tao đưa đi viện.

-Bị đau có chút xiu mà đi viện chi cho tốn tiền, để tiền bao tao ăn kem được rồi- (tưởng chị ấy...hazzz)

-Nhưng...

-không thôi mày đi một mình đi, mặt kệ tao.- nói xong đi luôn không quan tâm người nào đang đứng như mọc rễ ở đó luôn.

-Ê đợi tao.-cậu lật đật chạy theo.

Sau khi mua xong nó ra chỗ ghế đá trên vỉa hè ngồi tự băng bó vết thương.

-Để tao.-cậu giũt chai cồn trên tay nó.

-Mặt kệ tao.-nó giận

-Tao làm gì mà mày như vậy chỉ là tao lo cho mày quá thôi, vậy giờ mày đang ở đâu ở viện à, đây tao cũng nghe theo mày đấy thôi, tự nhiên giận tao.-
cậu bê nguyên cái bộ mặt con nít ra để đấy, lí sự cùn.

-Thôi nào, tao xin lỗi.-vừa nói nó vừa bẹo má cậu.

-Ồ ao a, au (bỏ tao ra, đau)

-Hi hi, cung quá đi hà- nó trước khi bỏ tay ra còn vỗ vỗ vài cái và chính lúc đó nó lại làm cho tim cậu đập trật nhịp nữa rồi.

-Đưa đây tao băng cho.-cậu lờm nó nhưng vẫn băng cho nó đấy thôi.

1'

2'

...

10'

Thật ra cậu băng bó rất thạo nhưng sợ đau nó nên cứ từ từ băng.

-Hura, xong rồi.-cậu vui mừng ra mặt nhìn thành quả của mình.

-Ăn kem đi.-nó đang đau mà vì ăn nó có thể hi sinh tất cả (hơi quá).

-Ê này, không cảm ơn tao à?

-Cảm ơn cái gì, tao nhớ tao có nhờ mày cái gì đâu ha?-nó đều đều

-Tao vừa băng bó cho mày xong đấy nhá.

-Mày tự nguyện chứ tao có bắt mày làm đâu nhè.

-Mày...thôi không chấp cái đồ lùn.

-Mày nói ai lùn cơ?- nó liếc cậu

-Tao nói phong long trúng ai thì trúng, hề hề, lên tao cõng.-cậu quỳ xuống ra hiệu nó lên lưng mình.

-Cõng làm gì, tao có chân tao tự đi được.

-Không ăn kem à, còn chân mày á tao nghi ngờ nó lăm lăm lên tao cõng an toàn hơn...nhanh.

-Ăn kem á, ok ok đi liền...

Bích

Nó đang hôn đất, tua lại nhá, nghe thấy kem mắt nó sáng lên quên cả chân mình bị đau cứ thế mà đứng lên bước đi ung dung tự tại và chưa được 1 bước nó đã hôn đất.

-Đấy tao nói rồi, có sao không?- cậu chạy lại đỡ nó.

-Đau.- sao không biết cứ có cậu nó lại làm nũng nhỉ có lẽ vì từ trước giờ cậu đã là chỗ dựa cho nó mỗi khi nó buồn, nó vui.

-Lên tao cõng.

-Thôi...tao tự đi được.

-Tự đi được...lúc nào cũng thế cái gì cũng tự làm được, mày không cho tao cơ hội, chưa bao giờ cả, tao muốn giúp mày, à không tao muốn che chở cho mày, và chắc mày không biết tao yêu...- Cậu hét lên sau đó giọng nhỏ dần nhỏ dần rồi im lặng vì cậu thấy ánh mắt sợ hãi của nó.

Nó sợ cậu nói ra, nói ra điều ấy, nói ra cái điều mà làm nó mất đi người bạn thân này mất, thế nên ngàn lần nó xin cậu đừng nói để cho nó có thể được nuông chiều, được che chở...mà có lẽ nó ích kỉ quá rồi...mất nó cup xuống ánh mắt đượm buồn.

-Lên đây tao cõng.

Nó không nói gì chỉ làm theo lời cậu nói.

-Này mày...- cậu nghiêm mặt làm nó hơi sợ

-Sao...sao thế?

-Mày...nhẹ lắm-mặt cậu vẫn hầm hầm.

-Phi...haha...có gì đâu mày làm tao sợ tưởng chuyện gì nghiêm trọng lắm.

Lúc nào cũng vậy cậu biết làm cho nó phì cười bất cứ lúc nào.

-Tao không đùa...mày rất nhẹ đấy.-vừa nói cậu vừa bước đi.

Nó im lặng...vòng tay qua cổ cậu xiết chặt như cái ôm của người bạn thân. Nhưng mà cậu lại không nghĩ vậy...

Và thế nó yên vị trên lưng của cậu nhìn thật hạnh phúc. Nó thật sự rất vui quên cả trước lúc đó nso đã buồn như thế nào, thật sự khi bên cậu nó mới thoải mái vô lo,vô nghĩ vậy thôi.

Cả ngày hôm ấy nó và cậu rong ruổi khắp cả thành phố đến tối mịt. Trên con đường về nhà nó có 1 chàng trai cõng cô gái:

-Nhưng này...nếu tao nói tao...tao yêu mày thì mày có đồng ý làm bạn gái tao không?

Cậu quyết định nói ra chri vì hành động của nó lúc chiều, làm cho tim cậu lạc nhịp.

Nó không trả lời.

-Ngủ rồi à, ngủ ngoan người anh yêu.

Nó nghe hết, nghe hết tất cả những gì cậu nói với nó. Nhưng mà nó chỉ là không biết nói với cậu như thế nào nhiều khi nó muốn nói với cậu chỉ xem cậu là bạn thân, anh trai nên cậu đừng yêu thương gì nó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Người Em Chọn Là... Anh Ấy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Rung Động?

Thứ 2 đầu tuần.

Hôm nay nó đến lớp sớm vì tới lịch trực của nó rồi, đang bước vào cửa ở đầu cái đầu của hấn(Huy) thò ra.

-Hi, Nhung đến sớm nhò.

-À, này tôi trực.

-Nhung, tôi có chuyện muốn nói.

-Có gì tí nói sau tôi phải trực lớp rồi.

-Để tôi giúp cậu.

-Thôi không cần đâu tôi tự làm được, hơn nữa tôi muốn yên ổn ai lại dám cậu ầm nhà họ Phạm đi làm việc này được.- nó nói giọng châm chọc như mỉa mai nhưng mà nó đùa thôi.

-Này...

-Thôi đùa đấy tôi làm đây chớ tí nữa bị phạt thì khổ.- vừa nói xong nó quay đi ai ngờ vấp trúng cạnh bàn và...

Nó nhắm tịt mắt chuẩn bị tinh thần tiếp đất nhưng sao ngã mà không đau nhĩ?

Nó từ từ mở mắt, trước mắt nó đang là bản zoom của hấn. Mặt nó nóng rang tim cũng đập nhanh. Dáng đứng cũng đẹp lắm chứ, hiện tại hấn đang ôm nó còn nó ôi thôi không biết gì luôn.

‘Sao trời nóng thế’ - nó nghĩ

-À...à...- nó lắp bắp nói không nên lời.

Hấn giật mình buông nó ra.

-Xin...xin lỗi...tôi thấy cậu sắp ngã nên đỡ.

-À...à...không có gì tôi cảm ơn.

-Trực nhật chứ nhĩ?

-Phải rồi, làm thôi.- đến bây giờ nó vẫn còn cảm giác đó tại sao, tại sao khi nằm trên lưng cậu nó không có cảm giác gì hết nhưng mà tại sao?

Hấn cầm khăn lau bản vì nó lùn hơn hấn 1 cái đầu nên lau bảng cũng có chút khó khăn. Hấn lau nó lại lấy phấn viết lên, hấn lại phải lau cứ như thế nó chọc hấn tức điên:

-Này có thôi không hả? tôi khỏi giúp đấy nhá.

-Thôi đùa tí thôi mà làm ghê.- nó bịu môi.

Nó lúi thúi đi quét lớp ai ngờ tông trúng cạnh bàn giáo viên làm bình hoa rơi và...

CHOANG

Nó giật ngồi bịch xuống sàn. Mắt nó rung rung sắp khóc:

-Huy ơi, làm sao đây? Lỡ bị phạt thì sao?

Thật ra nó rất yếu đuối, chỉ 1 chuyện bé thôi cũng đủ làm cho nó gào rống cả ngày.

-Không sao đâu có gì tí tôi chịu cho.

-Không được cái này do tôi làm vỡ mà.-nó khóc lớn hơn

Huy choàng tay qua ôm nó:

-Con nít quá đi, vỡ rồi thì mua cái mới.

-Nhưng mà...

-Không nhưng nhị gì hết mua rồi đền lại cho lớp chứ không sao đâu mà phải khóc.

Hức...hức.... Nó cũng dần nín.

-Dọn mảnh vỡ đi chớ đập trúng đấy.

-Á.

Nó là chúa hậu đậu hay sao ấy, cầm mảnh sứ cũng không cẩn thận làm đứt tay.

-Có sao không, phải cẩn thận chứ.

Hắn cầm tay chảy máu của nó đưa lên miệng, hành động đó làm cho tim nó đập liên hồi, mắt nó nhìn chăm chăm hắn, bây giờ nó mới biết khuôn mặt của hắn thật hoàn hảo, hoàn hảo đến từng milimet.

-Không sao rồi, may mà không sâu lắm.

Hắn lấy trong túi ra miếng băng cá nhân có hình trái tim băng cho nó.

Tiếng của hắn làm nó trở về thực tại.

-Hà à ừ, cảm ơn cậu.

-Không có gì.

Ngoài cửa cậu đã thấy, cậu đau lắm đau vì cậu không phải là người đỡ nó, là người băng vết thương cho nó, và cậu biết cậu không phải là người mà nó...cậu quay lưng bỏ về lớp

Reng...

Học sinh bắt đầu ủa vào lớp.

-Huy ơi, tôi sợ lắm.

-Không sao có tôi rồi mà, không sao đâu.

-Tada, nay mày đến sớm quá Nhưng nhị?- câu hỏi có chút châm biếm của con bạn thân nó, An.

-Ui, ai lại như mày, đúng là...sâu lười.- nó cũng chả kém.

-Hừ chả thèm chấp với mày.- nhỏ biết thân biết phận đâu võ mồm không lại nó nên bỏ về chỗ.

Giọng của Thảo Mai lớp trưởng lên cắt đứt cuộc trò chuyện:

-Cả lớp nghiêm.

-Mời ngồi.-Thầy chủ nhiệm lớp nó, thầy rất khó tính, độc ác (trong mắt nó là vậy) vì hồi tháng Hoàng vi phạm đồng phục thầy đã cho chạy 10 vòng sân (sân trường rất rộng 1 vòng 500m).

-Bình hoa của lớp đâu rồi.

Cả lớp ngồi im phăng phắc.

-Tôi hỏi lại bình hoa của lớp đâu.

Nó đứng dậy lắp bắp:

-Dạ...thưa...thưa thầy do em bất cẩn làm vỡ rồi ạ.

-Vậy sao, thế thì chạy 10 vòng sân và mai mua bình mới. – thầy nhàn nhạt trả lời.

Hắn đứng dậy nói:

-Dạ thưa thầy,cái bình do em làm vỡ, không phải bạn ấy đâu ạ. – nó tròn mắt quay qua nhìn hắn, hắn chỉ nhẹ răng cười.

Thích...tim nó lại lỡ nhịp rồi.

‘Chắc mai phải đi khám quá...có khi nào mình bị bệnh tim không nhờ...ôi no’

Còn chút ý trí nó cãi lại:

-Không phải, là do em làm ạ.

-Là em, không phải bạn ấy.

-là em

-Em làm

-Thôi...Hai em ra chạy 10 vòng sân cho tôi.- ông thầy quát lên.

-Dạ.- nó thất thiếu bước ra.

Ngoài sân trời bắt đầu nắng chang chang.

-Huy cái bình....- nó chưa nói hết câu đã bị ngón tay của hấn chặn lại.

-Không sao do tôi làm mà, thôi chạy nào.

Nó và hấn bắt đầu chạy.

1 vòng

2 vòng

...

10 vòng

10 vòng đã hoàn thành sau 2 tiếng đồng hồ.

-----quay lại 1 chút-----

Vòng thứ 4:

-Nhưng này, cậu mệt không.- hấn chạy trước ngoảnh mặt lại hỏi nó.

-Không sao, cậu quay lên đi.- nó miệng thì nói không sao nhưng chân thì rã rời rồi.

Hấn cầm cổ tay nó kéo chạy đi.

-Này, cậu làm cái gì đấy hả? bỏ ra ngay.

-Yên nào như thế chạy sẽ nhanh hơn.

Không hiểu sao nó lại nghe lời thế nhỉ? Chắc muốn chạy nhanh hơn rồi.

Trên phòng học 11a1 có đôi mắt cứ nhìn hai con người dưới sân miết thôi, trong tim như có cái gì đâm vào ấy.

-----hiện tại-----

Buổi học cũng kết thúc từ 1 tiếng trước rồi, hiện tại trên sân trường chỉ còn nó và hấn ngồi dưới gốc cây.

-Cậu mệt rồi phải không, để tôi đi mua nước.

-Ở lại đi...-hấn đang đứng dậy thì nó nắm tay cậu và kéo lại cứ thế cậu mất thăng bằng và...- um...

Môi chạm môi.

Mặt nó nóng rang đẩy hấn ra.

-Xin...xin lỗi cậu tôi không cố ý.- nhìn hấn lấp bắp như gà mất tóc mà thấy thương.

-Kh...không sao đâu.- mặt nó giờ như 2 trái cà chua đến mùa thu hoạch, đỏ mọng.

Lại là cậu, cậu lại nhìn thấy nữa rồi. Cậu đợi nó cùng về nhưng xem ra vô ích rồi, bởi lẽ có người đã chiếm luôn phần của cậu rồi.

Cậu nhìn nó có người lại nhìn cậu, An chính là nhỏ.

Nhỏ đầu lấm, nhỏ có gì thua nó mà sao cậu cứ luôn hướng về nó, chưa nhìn nhỏ thậm trí chỉ 1 lần cũng không.

Cái tình yêu giữa 4 con người này là sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Người Em Chọn Là... Anh Ấy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Nghe Lời

Sau cuộc tập thể dục buổi trưa cho khỏe người xong hấn cùng nó bước ra công trường.

-Mệt không?- hấn ôn nhu hỏi.

-A...à...không...à mà cũng có 1 chút.- câu hỏi bất ngờ kèm theo cái giọng ôn nhu ấy của hấn làm cho nó giật mình nên trả lời lộn xộn.

Hấn cười, một nụ cười ấm áp:

-Cậu hình như đang căng thẳng thì phải?- hấn vừa vuốt nhẹ tóc nó vừa hỏi.

Hấn làm vậy bởi vì hấn đã xác định được rõ tình cảm của mình và hấn cũng biết rõ nó đang bắt đầu cảm giác với hấn, bây giờ tâm tình của hấn rất tốt a

--Làm...làm gì có.- mặt nó đỏ lựng vì hành động của hấn.

-Xem mặt cậu kìa.- hấn cười dường như trêu chọc nó là thú vui tao nhã của hấn.

-Mặt...mặt tôi thì làm sao chứ.

Mặt hấn tối lại khi trông thấy chiếc xe đen BMW đỗ trước cổng. Nhưng vẫn cười tươi với nó làm như không có chuyện gì.

-Không sao cả....Tôi về trước hẹn gặp lại.- Hấn cười tươi đưa tay lên chào tạm biệt.

Nó lại đơ ra.

-À ừ hẹn gặp lại.

Hấn bước lên xe, chiếc xe đen bóng ấy chạy vụt đi.

-Hey, Nhưng.- Cậu sau khi đã thấy hấn đi rồi cậu mới gọi nó.

Bởi vì hôm nay cậu đã nhận ra...

1 điều làm cậu đau nhói ở nơi lồng ngực...

Dường như nó đã rung động trước hấn rồi thế nên cậu không có tư cách để chen vào nữa.

-Hey, mày chưa về à.

-Tao đợi mày về cùng, sẵn tiện định ăn chực luôn.- cậu cười hi hi.

Nó hơi hoảng khi nghe cậu đợi nó đến tận bây giờ nhưng mà cái lí do cùn chỉ có con ngốc như nó mới tin lại làm nó quên đi cái sự hoảng hốt khi này.

-Ừ về nhanh tao nấu cho mày ăn, mà có gì tao vào viện thăm mày.

-Ừ, ừ nhớ vào thăm tao đấy.

Cứ thế cậu với nó rong ruổi về nhà nó.

Trên xe hần lạnh lùng, xung quanh tỏa sát khí, ánh mắt mất đi sự dịu dàng lúc trước khi ở cùng với nó.

Xe tiến thẳng vào khu biệt thự nhà hần.

Xuống xe hần xách ba lô, đi thẳng vào trong nhà lên lầu, không quan tâm có ánh mắt tức giận đang nhìn hần.

-Đứng lại- Ba hần ông Phạm Khắc Hoàng giận dữ nói lớn.

Hần vẫn làm ngơ bước tiếp, coi ông ta như không khí.

Ông ta tức giận nhưng chỉ nhẹ nhàng nói:

-Con bé Hoàng Kiều Nhung xem ra cũng xinh đẹp ấy nhỉ? Ông ta biết chỉ như thế này mới làm cho hần bị kích động.

Quả không sai hần đã dừng bước, nhưng vẫn kiên định không quay đầu xuống.

-Ông cho người theo dõi tôi?- lạnh nhạt buông ra 1 câu dù đã biết trước đáp án, nhưng hần chỉ muốn chắc chắn hơn vì vấn đề xung quanh nó hần không thể dễ dãi được.

-Chỉ là ta đang bảo vệ an toàn cho con trai của ta thôi.

-Bảo vệ? An toàn? Con trai sao? Hừ...tôi tưởng ông không có đứa con như tôi, tôi không có ông vẫn sống tốt đấy thôi.- hần khinh bỉ, mắt ánh lên lửa hận

-Mày...

-Tôi làm sao, nói đúng quá nên ông hết đường chối cãi rồi nhỉ?- giọng hần không nặng không nhẹ, âm thanh đều đều nhưng làm cho người ta rét rung, đặc biệt sắc mặt hần bây giờ đặc biệt không tốt.

-Ta không chấp, xuống đây ta có chuyện muốn nói với con.- ông nhường nhịn vì biết càng lớn tiếng thì càng rách việc của mình.

-Tôi không có gì để nói với ông.

-Về con bé ấy thì sao?- ông biết đây là điểm yếu duy nhất của hần.

Hần tỏa sát khí miễn cưỡng đi xuống.

-Nói đi, tôi không có thời gian cho ông đâu.

-Con dâu ra đây đi.- ông nhìn vào phòng bếp rồi gọi to.

-vâng ạ.- từ trong bếp chạy ra.

Hần nhíu mày.

-Sao cô lại ở đây?- hần nhận ra đây là con lớp trưởng lớp hần mà.

-Là ba gọi em tới ạ.- cô giả thực nữ ngoan hiền nói nhỏ nhẹ.

Hần khó chịu nhưng không nói gì, lười biếng liếc mắt qua phía ông mà cô ta gọi là ba.

-Có gì thì ông nói nhanh đi.

-Con tránh xa con bé Hoàng Kiều Nhung ấy ra, và đính hôn với con dâu đi.

Thật nực cười hần đã cười cô ta đầu mà hai bọn họ cứ con dâu này con dâu nọ rồi ba với chẳng bố thật rõ phiền.

-Việc gì tôi phải nghe lời ông? Muốn đính hôn thì ông tự mà đính hôn lấy.- hần chuẩn bị đứng lên thì...

-Việc này con không có quyền quyết định, không làm theo thì con bé kia ta không chắc là mình sẽ không làm gì nó đâu, ta nói xong rồi con lên phòng đi...à mà từ nay con dâu sẽ ở nhà chúng ta.

Tay hần nắm chặt, gân xanh gân đỏ nổi lên, dường như rất tức giận.

-Được thôi , tôi cảnh cáo ông dám làm gì cô ấy lúc đấy ông đừng trách tôi.

Nói xong hần bước lên lầu, vào phòng đóng cửa.

Hắn có khổ có đau thì hắn tuyệt đối không để cho nó, cô gái hắn yêu phải chịu tổn thương dù chỉ là 1 chút.

Hắn biết việc đính hôn này của hắn chỉ để đem lời về cho ông ta con người vô nhân tính ấy, nhưng không còn cách nào khác hắn không có đủ sức lực để che chở cho nó, vì thế lực của ông ta rất lớn, hắn biết ông ta làm việc không trong sạch như bên ngoài.

“Anh xin lỗi, anh thật vô dụng phải không em, chỉ có cách này anh có thể bảo vệ được cho em thôi, anh xin lỗi.”

Hắn nhắm mắt lại ngồi phịch xuống, giọt nước ẩm lại trào ra.

Đây lần đầu tiên hắn khóc, khóc vì 1 cô gái ngay cả trước kia khi mẹ hắn mất hắn cũng chưa rơi 1 giọt nước mắt nào.

Hắn khóc cho tình yêu của hắn khi nó vừa có cảm giác với hắn thì lại như thế này.

Đau cảm giác lúc này của hắn. Đau đến xé ruột xé gan, xen lẫn cảm giác vô dụng..

Bạn đang đọc truyện *Người Em Chọn Là... Anh Ấy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Cự Tuyệt

Sau sự việc hôm đó, nó và hắn vẫn đi học bình thường nhưng chỉ có điều hắn lạnh nhạt với nó, thậm chí còn xin thầy chuyển chỗ nữa chứ.

Nó thấy lạ, lạ lắm hôm trước còn giúp nó, quan tâm nó... nhưng sao nay hắn lại vậy.

-Ê, Huy...- nó kéo tay áo hắn lại, trong lớp không có ai nó mới dám hỏi chứ mấy ngày nay nó uất ức quá chịu không nổi.

-Gi.- hắn trả lời cộc lốc

-Cậu sao thế? Sao lại chuyển chỗ? Sao lạnh nhạt với tôi?..- lòng nó rối bời nhưng chỉ là không thể hiện ra thôi.

Hắn chỉ biết chôn chân tại chỗ, vài phút sau...

-Tôi không sao cả, chỉ là tôi không thích ngồi với cậu thôi, còn lạnh nhạt với cậu à? Xin lỗi hình như cậu hiểu nhầm rồi, từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ quan tâm cậu cả. Nên xin cậu đừng làm phiền tới tôi.- nói xong hắn quay đi.

CHOANG.

Tiếng tim nó vỡ tan. Nếu như lời hắn nói là thật thì tại sao hôm đó lại giúp nó trực nhật? Giúp nó băng vết thương? Tại sao lại đứng lên nhận lỗi cùng nó? Tại sao hắn lại quan tâm nó như vậy? Tại sao? Tại sao chứ?...Nó thất thần ngồi phịch xuống sàn. Nó đau lắm, nó không hiểu cảm giác này là gì nữa.

Còn hắn sau khi quay đi khuôn mặt trở nên tái hơn, đôi môi mím chặt, đôi mắt vô hồn. Nó đâu biết hắn phải kìm chế như thế nào mới nói ra được những lời đó, hắn thà làm nó tổn thương 1 lần còn hơn để nó trông mong gì nơi hắn. Hắn cũng không phải kẻ ngốc không nhận ra tình cảm của mình, nhưng hắn không thể.

-Hey, làm gì thất thần vậy mày, hay là vừa mới bị thất tình? - Hoàng chạy tới bá vai hắn.

-Thất cái đầu mày á, Hoàng. - hắn liếc Hoàng tóe lửa.

-Này, mày biết sao mà con Nhưng nó vừa chạy vừa khóc toi tả thế không?

Hắn đứng hình...nhưng cũng nhanh chóng làm lơ bước tiếp.

-Không liên quan tới tao.

-Ồ hay, hôm trước tao thấy mày với nó cũng thân lắm mà.

-Tao nói rồi, không liên quan tới tao. Và đừng có nhắc tên nó trước mặt tao nữa...

“Tao đau lắm”

Tất nhiên 3 từ 9 chữ này đã bị hắn nuốt vô bụng 1 cách tàn nhẫn.

-Thôi được rồi, không nhắc thì không nhắc làm gì ghê vậy?- Hoàng bủi môi.

Sau khi nghe được câu trả lời từ chính miệng hắn, nó đau lắm như bị dao đâm vào tim vậy, thật sự là rất đau đấy.

Hắn không thích ngồi với nó sao?

Hay là nó không xinh đẹp như bao cô gái khác nên hắn xa lánh nó?

Không thích ngồi với nó à! Vậy thì là ghét rồi.

“Huy ghét mình”

“Huy ghét mình”

....

Cái suy nghĩ đó cứ lặp lại trong đầu nó.

Nó cứ chạy, chạy đến khi nó cảm thấy cái lạnh buốt của gió và hơi mặn của biển thì dừng lại.

Đây là bãi biển nó đã gặp hắn ở đây lần đầu tiên, cùng hắn chơi đùa rất vui vẻ, nhưng nay những kỉ ức đó sao xa vời quá.

Nó cứ ngồi đó đến đêm, nó không khóc, đôi mắt vô hồn, lạnh thấu.

Sáng hôm sau.

Nó đang lang thang bước trên đường suy nghĩ...

“Sao hôm nay thằng mắc dịch đó không đến đón mình ta”

Thì chợt giật mình bởi giọng nói quen thuộc.

-Này, đợi anh với.

Nó không cần quay lại thì cũng biết là ai rồi...chính là anh, Nhật Duy...vì chỉ có mình Nhật Duy được nó gọi là anh cho dù bằng tuổi nhau.

-Hi, đi sớm thế?- nó cười đáp trả, cho dù hôm qua có xảy ra chuyện gì, nhưng bên những người này nó vẫn cười như chưa có gì xảy ra.

-Em sớm hơn đấy.- anh lườm nguyệt.

-Hi.

Cuộc nói chuyện dừng lại ngay tại đó chỉ vãn vẹn 4 câu, cả hai lại đến trường trong im lặng.

Bước vào cổng trường.

-Ra về đợi anh nhá, anh đi trước đây, học ngoan.- anh theo thói quen lại xoa đầu nó.

Nó rất thích được xoa đầu a~ Nên cứ để mặc cho anh xoa.

-Ồ, anh học tốt nhá.- nó vừa nói xong anh quay lưng chạy lại đám bạn của anh chỉ kịp để lại cho nó nụ cười tươi.

Những hành động đó tất cả không sót một cái gì đã lọt vào tầm mắt của hắn.

“Như thế cũng tốt”

Bước vào lớp.

Nó lướt ngang qua hắn làm như không quen, lạnh nhạt.

Xoẹt...sao hắn lại đau thế này chính hắn đã cự tuyệt nó trước mà...

Bạn đang đọc truyện *Người Em Chọn Là... Anh Ấy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Tao Đau Lắm!

Hôm sau.

Cậu vẫn qua đội nó đi học như bình thường.

-Hi, sớm thế.

-Không phải do tao sớm mà là do mày trễ đẩy con ngốc ạ.

-Này tao không ngốc nhá.

-Ừ thì không ngốc được chưa?

-Đi học thôi.

-Ừ.- cậu mỉm cười.

Trên dọc đường, cậu quay sang hỏi nó:

-Mày ăn sáng chưa.

-Ăn sáng ấy hả?...à...à ăn rồi.

Cộp...cậu cốc trán nó 1 phát.

-Ui, đau! Mày làm gì thế hả?

-Ai bảo mày!?

-Hử? Tao thì làm sao nào?

-Nói dối.- cậu phán ra 2 chữ làm nó mém té.

“Hử, thằng này mày là thánh à.”

Nó biết mình đã gây ra tội lớn rồi nên cứ im lặng thui thui đi đằng sau.

Vì trước đây cậu có nói với nó không được nói dối cậu bất kể việc gì.

Đang đi trên đường thì đột nhiên cậu dừng lại, làm nó đâm sầm vào lưng cậu, nó ôm đầu:

-Này, thằng ôn dịch kia mày đi đứng kiểu gì đấy hả?

-Mày đi không nhìn đường tông vào tao cơ mà.- cậu cũng không vừa gân cổ lên cãi lại.

-Ai...- đang nói đột nhiên nó im lặng hít lấy hít để cái gì đấy.

-Oa, thơm quá, mùi bún bò.- sau khi hít xong nó lại reo lên.

-Phì...- cậu không nhịn được cười vì cái hành động dễ thương này của nó, bất giác đưa tay lên xoa đầu nó.

Mắt nó chớp chớp, cậu hiểu ý, nắm tay nó lôi vào trong quán bún bò.

Cậu gọi 1 phần bún cho nó. Phục vụ bung ra:

-Chúc ngon miệng.

-Cảm ơn.- cậu đáp, đẩy tô bún sang cho nó.

-Này ăn đi.

-Mày không ăn à.

-Tao ăn rồi, ăn lẹ đi trể học đấy.

-Ừ, cảm ơn nhá.- nó xong nó cúi xuống ăn, không để tâm tới cậu nữa.

Cậu mỉm cười thật ra cậu chưa ăn gì cả nhưng nhìn nó ăn thôi cậu cũng no rồi.

Ăn xong, cậu lấy khăn giấy lau miệng cho nó.

“Thiệt tình lớn rồi mà cứ như con nít ý, ăn để dính tùm lum, nhưng vẫn dễ thương lắm”

Khéo miệng cậu lai cong lên.

Nó cảm ơn cậu, xong chạy lon ton ra khỏi quán.

Cậu tính tiền xong đi ra thì thấy nó đứng in như tượng. Thấy nó nhìn chằm về phía trước, cậu cũng đưa mắt nhìn theo.

Trước mặt cậu và nó bây giờ là 1 cặp trai gái đang nắm tay nhau đôi khi cậu con trai quay lại cười đùa, bẹo má cô gái. Cô gái thẹn thùng, cuối mặt tỏ ra vẻ kiều diễm. Nó nhận ra hần, là hần chính là hần. Còn người bên cạnh hần là Thảo Mai, con lớp trưởng lớp nó.

Mắt nó cay xè, nó không hiểu mình bị làm sao nữa, hần ghét nó cơ mà, thế sao lại đau chứ?

Cậu biết, cảm giác hiện giờ của nó như thế nào, cậu biết cái cảm giác ấy chẳng dễ chịu chút nào.

Cậu nắm tay nó lôi đi.

Hần thấy cậu kéo nó đi thì mặt đột nhiên lạnh lại, những hành động khi nãy không biết có phải là hần không nữa.

Chuyện là thế này, từ hôm đó Thảo Mai ở nhà hần. Ba của hần, ông ta bắt hần đưa Thảo Mai đi học để bù đắp tình cảm, lúc đầu hần không chịu nhưng mà ông ta lại lấy nó ra để đe dọa hần, nên hần đành chấp nhận.

Khi thấy nó lon ton bước từ quán ra hần đột nhiên nắm tay Thảo Mai là để cố tình cho nó thấy cũng bởi vì hần không muốn nó vì hần lại đau thêm nữa, nhanh chóng cắt đứt càng sớm càng tốt.

Còn về phần Thảo Mai thấy hần nắm tay mình thì tưởng hần có tình cảm với mình rồi nên mừng húm.

Cậu đi trước, nắm tay nó, nó đi sau mặt cuối gằm xuống đất, 2 người lại đi đến khu đất đầy cỏ công anh.

Nó vô hồn chân cứ vô thức mà đi theo cậu.

-Này ngốc...này...ngốc.- cậu lay gọi nó mãi mà nó không trả lời. Cậu cúi xuống nhìn vào khuôn mặt nó. Nước mắt sắp rơi ra rồi.

Cậu ôm nó.

-Muốn khóc thì khóc đi, cần gì phải chịu đựng.

Nghe cậu nó vậy nó khóc, khóc to dần. Cứ thế cậu đứng yên cho nó khóc. Cậu ôm nó là bởi vì không muốn thấy những giọt nước mắt đỏ của nó, nước mắt nó rơi làm cậu đau lắm.

-Tao không biết, tao đau lắm, tự nhiên tao đau lắm, như cái gì đâm vào vậy, tìm tao đau nhói. Tao không biết tìm tao sao nó lại như vậy chứ, sao lại đau thế này chứ, sao nhìn thấy Huy tao lại đau thế này, hả? làm ơn nói tao nghe đi. Nói cho tao biết đi mà.

Nó nghẹn ngào nói trong nước mắt, vừa nói vừa lay cánh tay của cậu.

Thích...

Tìm cậu như rơi ra đầu đón, cậu biết người con gái trước mặt cậu sẽ chẳng bao giờ thuộc về cậu đâu.

Bạn đang đọc truyện *Người Em Chọn Là... Anh Ấy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Mà Có Yêu Con Ngốc Không?

Ngày hôm đó nó và cậu đều nghỉ học không có giấy xin phép, điện thoại thì cũng thuê bao.

Ngồi trong lớp hần cứ trông ra cửa. Rồi lại nhìn chăm chăm vào chỗ của nó. Vẫn không thấy ai. Lòng hần nóng như lửa đốt.

“À mình cố ý mà, bây giờ sao lại lo chứ?”

Hần nhớ lại chuyện hôm qua.

Hần thấy nó cùng cậu đi trước, thực ra thì ngày nào hần chả nhìn nó đi học cùng cậu, thấy nó và cậu sắp ra khỏi quán thì hần lại bắt đầu diễn cho nó xem ấy mà.

Không phải chỉ mình hần lo mà còn có cả Băng Di. Nhỏ lo cho cậu, mấy ngày trước cậu không đi học nhò sốt sáng đến nỗi ngủ không được, cậu vừa mới đi học nhò đã khỏe re, cười tươi tắn. Nay lại không đi học không biết có chuyện gì không.

“Khoang đã, hôm nay con Nhung cũng không đi học, vậy là...”

Còn nó và cậu quyết định cúp luôn, vì chả còn tâm trạng đâu mà học, thế nên 2 đứa ngồi đấy, ngay chính vườn bồ công anh, ngồi nói với nhau chuyện trên trời dưới đất, nói đủ điều. Cũng nhờ cậu mà tâm trạng của nó vui vẻ trở lại rồi.

-Nhung này.- cậu đột nhiên quay sang gọi nó.

-Sao thế?

-Tao hỏi thật nhé?

-Ừ...- giọng nó hơi rung.

-Mày nhất định phải trả lời thật đấy, được không?- nhìn cậu nghiêm túc đến lạ thường.

-Được...- nó mất bình tĩnh.

-Mày xem tao là gì?

-Ừ thì là bạn thân, cũng là anh trai tốt của tao nữa, mà sao mày lại hỏi thế?

-Bạn thân? Anh trai tốt? chỉ thế thôi à?- ánh mắt cậu ánh lên vẻ thất vọng và đau thương.

-Ừ.- câu khẳng định chắc nịch của nó lại làm cậu đau đớn hơn nữa.

-Hôm nay tao nhất định phải nói ra, nói ra hết tất cả, rằng tao yêu mày, yêu mày từ rất lâu rồi nhưng tại sao mày chưa bao giờ để ý đến tao, tao vẫn ở sau nhìn mày đấy thôi, chẳng lẽ tình yêu của tao dành cho mày chưa đủ cho mày hạnh phúc cho nên mày yêu nó cái thằng khốn nạn mày vừa gặp 2 năm đã làm cho mày khóc, mày đau khổ vậy hả? thậm chí nó có cái gì tốt hơn tao hay sao mà chỉ cần 1 sự quan tâm từ nó mày đã rung động còn tao mày có nghĩ cho tao không còn...

-THÔI ĐI.- nó hét lên làm cậu giật mình nhìn nó khuôn mặt bé xinh kia đã giàn dụa nước mắt, nhìn cậu với ánh mắt cầu xin:

-Tao xin mày đừng nói nữa, đừng nói nữa tao đau lắm đau rất nhiều. Nhiều lúc tao cũng tự ép bản thân phải có tình cảm với mày nhưng tao không làm được, tao cũng có phải là con ngốc đâu mà không biết chỉ cần tao quay lưng lại sẽ thấy mày ở sau chứ. Còn nữa Huy không phải thằng khốn nạn nên đừng gọi cậu ấy như vậy.

-Hừ...tao hiểu rồi.- cậu cười nhạt, mới thế nó đã nói đỡ cho hần, vậy nó không quan tâm tới cảm giác của cậu hay sao mà nói thế.

-Tao xin lỗi, coi như tao chưa nói gì.-cậu hạ giọng ánh mắt thoáng buồn, có chút đau đớn, tuyệt vọng.

-Giờ thì về thôi nào tối rồi đấy, nước mắt nước mũi tèm lem này, gôm chết- cậu cố gắng tỏ ra vẻ không sao vẫn trẻ con như mọi ngày, miệng thì nói gôm

nhưng lại đưa tay lên lau cho nước mắt nước mũi cho nó.

Như thường lệ, đây là sự thật hiển nhiên sau khi hai đứa chúng nó cãi nhau xong thì cậu lại trẻ con như thế và rồi nó lại cười, 2 đứa lại hòa.

Về tới trước cổng nhà nó.

- Vào tắm rửa, ăn cơm, học bài, rồi nhớ lấy dưa leo đắp lên mắt chứ không mai lại thành gấu trúc bây giờ.- cậu ôn nhu xoa đầu nó.

- Rồi rồi tao nhớ rồi.- nó bịu môi, sao cậu lại nói lảm thế chứ tại cậu mà nó khóc chứ ai nữa mà nói.

- Ngủ ngon nhá ngốc.- cậu hôn lên trán nó.

- Ủ, tao vào nhà đây.- nó đã quen với hành động này của cậu rồi nên cũng không có phản ứng gì.

- Ủ, bye ngốc.

Nó chạy vào tới cổng thì quay ra.

- À, Ân chúc mày ngủ ngon.- nói xong nó chạy thẳng vào nhà luôn.

Cậu mỉm cười, vì đây là lần đầu tiên nó chúc cậu ngủ ngon đấy nhá.

Nhìn qua cửa sổ phòng nó thấy đèn sáng cậu mới yên tâm lững thững bước đi.

Đi được vài ba bước cậu thấy hấn đứng dựa tường ngay chỗ bóng điện đường.

Cậu bước tới, xách cổ áo hấn lên.

Hấn nhìn cậu chăm chăm.

- Tao hỏi mày, mày có yêu ngốc không?

- Ngốc, ngốc nào?- hấn biết cậu đang nói về nó nhưng giả vờ không biết.

- Mày không cần giả vờ, nói đi mày có yêu nó không?- cậu gặng lên.

- Yêu thì sao? Mà không yêu thì sao?- cậu nhàn nhạt trả lời.

Bộp... Cậu tức, tức lắm mới giơ tay lên đấm hấn.

Hấn ngã xuống, lấy tay lau máu ở khóe miệng. Hấn cũng không đánh trả lại.

- Tao hỏi lại mày có yêu không?

Hấn im lặng.

Lúc lâu sau.

- Có.- tiếng nói phát ra từ trong cuốn họng của hấn có chút đau đớn, tuyệt vọng, yêu thương.

- Vậy tại sao mày lại làm vậy với nó, HẢ?- gần như đã đạt tới cảnh giới của cậu. Cậu biết chứ những ngày cậu vắng học đã xảy ra chuyện gì, cậu biết tất cả, chỉ cần đó là chuyện của nó cậu đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

- Tao có lí do, thế thôi.

- Vậy lí do của mày là gì, mày nói đi.

- Lúc nào đó mày sẽ biết, còn bây giờ chưa được.

Hấn đứng lên quay lưng đi, thì như nhớ ra cái gì đó, hấn quay lại nói với cậu:

- À còn nữa, nhờ mày chăm sóc cho bé ngốc đó giúp tao, nhưng mà tao không để bé ngốc thuộc về mày đâu. Nhớ như vậy nhé.- hấn quay lưng đi đưa tay lên làm dấu hiệu chào.

Cậu thua thật rồi, bây giờ cậu thật sự thua rồi, cho dù cậu yêu thương, chăm sóc, lo lắng cho nó tới đâu thì cậu vẫn chưa bằng hấn. Vì chính mắt cậu đã thấy sự yêu thương của hấn đối với nó khi nói ra những lời đó.

Cậu có lẽ nên bỏ cuộc thôi.

Bạn đang đọc truyện *Người Em Chọn Là... Anh Ấy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Tao Yêu Nó! Nên Mà Tránh Xa Nó Ra!

Sáng hôm sau.

King kong...

-Rồi ra ngay đây.- nó từ trong nhà nói vọng ra.

-Hi, ăn sáng chưa.- nó chạy ra trên miệng ngậm miếng bánh mì, tay khóa cổng.

Cậu nhăn mặt, không nói gì.

-Sao thế?

-Sao lại ăn bánh mì?

-Lười nấu.- nó gãi đầu cười hi hi.

(Nó ở một mình, ba mẹ nó thì gặp nó chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi, tiền sinh hoạt ba mẹ nó gửi về.)

Cậu cầm tay nó lôi đi. Nó cũng ngoan ngoãn gặm nốt miếng bánh mì rồi đi theo cậu. Vì nó hoàn toàn tin tưởng cậu.

Dừng chân tại quán bún bò thân thuộc nó ngược đầu lên xem thì đứng yên không nhút nhít cứ nhìn chăm chăm về phía trước.

-Sao vậy, vào đi.- cậu nhìn nó đầy thắc mắc, chẳng phải là nó thích ăn bún bò lắm sao, hôm nay làm sao vậy.

Nó ngược đôi mắt mọng nước lên nhìn cậu rồi lắc đầu, rồi lại nhìn chăm chăm về con đường phía trước.

Cậu chợt nhớ hôm trước khi vừa mới bước ra khỏi quán thì...

-Tao xin lỗi.- cậu cảm thấy mình lại làm cho nó buồn nữa rồi.

-Sao phải xin lỗi? Mày có làm gì đâu, với lại tao cũng không sao hết á...hi hi.

-Đi, đến trường tao mua bánh mì cho.

Rồi cậu cầm tay nó kéo đi nó cũng chẳng nói gì.

Đến trường.

-Mày lên lớp trước đi, đợi tao đi đâu hết.

Nó chưa kịp trả lời thì cậu chạy đi mất. Nó đành lẹ mọ đi lên lớp.

-Hey, Nhưng- nhỏ bạn của nó.

-Hi

-Đến sớm nhỉ?

-Ừ, nay mày cũng đến sớm quá đó chứ, tao sợ trời sập quá bay oi.- nó than trời than đất.

-Cái con heo này.

-Hề hề đùa thôi mà.

Thế là 2 đứa vừa đi vừa nói chuyện thì đi vào lớp lúc nào không hay.

Cậu chạy lên tay phải cầm ổ bánh mì tay trái cầm lon nước dàu.

Cậu thần nhiên đi vào lớp nó cho dù cậu học lớp khác. Học sinh trong lớp cứ thi nhau bàn tán, lấy điện thoại ra chụp tanh tách.

Cậu tiến tới bàn nó ngồi và đặt hai thứ cậu cầm trên tay xuống bàn.

-Ăn đi.- cậu xoa đầu nó cười dịu dàng, rồi quay lưng bước ra khỏi lớp.

Có một người con gái ngồi kế bên nó, mím chặt môi đau đớn.

“Tại sao vậy chứ, sao cậu chỉ quan tâm đến mỗi mình nó, tại sao chứ, chả lẽ cậu không thấy mình thật sao?”

-Này ăn không.- nó đưa cái bánh mì ra trước mặt nhỏ.

-Mày ăn đi, tao ăn rồi.- nói xong nhỏ bỏ đi luôn.

“Con này lạ nhò”

Nó thắc mắc nhưng vì bánh mì cậu mua quá hấp dẫn nên nó đã quên cái vấn đề đó mất rồi.

Ra về.

Ring...ring...ring

Điện thoại nó reo lên, hình như có ai điện. Trên màn hình hiện lên số của cậu.

-Alo, Ân à.- nó nghe máy.

-Ừ, tao đây, mày về đi nha, tao có việc tí.

-Ừ, tao biết rồi.- giọng nó buồn buồn vì không có ai về cùng rồi.

-Ngoan đi, tao mua socola cho ha.- cậu cũng nghe ra cái giọng buồn của nó nên dỗ ngọt.

-Hi, ừ nhớ đó nhá.

-Ừ, pp.

-Pp

Kết thúc cuộc trò chuyện nó đeo balo lên ra khỏi lớp.

Hiện tại là mấy ngày nay nó lơ đẹp hẳn luôn. Hắn cũng phải chười khổ không biết mình cự tuyệt người ta hay bị người ta cự tuyệt nữa đây.

-Nhưng

Nó đang đi thì nghe tiếng của con nhỏ An gọi lại.

-Hử.

-Tao có chuyện muốn nói.

-Ừ, tao nghe đây.- nó có dự cảm chẳng lành.

-Mày với Ân rốt cuộc có quan hệ gì?

-Nó ấy hả, bạn thân thôi. Mà có gì sao?

-Mày nói dối, giữa 1 đứa con trai với 1 đứa con gái thì làm gì mà tồn tại 2 chữ bạn thân chứ.- nhỏ nói như hét.

-Mày...mày không tin tao.- nó hoàn toàn bất ngờ, cuối cùng là con nhỏ này muốn cái gì đây.

-Tin mày sao.- nhỏ nhếch môi- Tin mày tao không làm được, coi như đây là lần đầu cũng như lần cuối tao cảnh cáo mày, tao yêu Ân! Mày tránh xa nó ra, không thì đừng có trách tao.- nói xong nhỏ quay lưng bỏ đi.

Nó bật tai lại.

Tại sao chứ? Tại sao lại như vậy? Nó lại làm gì sai sao? Hay sao mà ai cũng dần rời bỏ nó, ba mẹ thì không quan tâm nó, hắt lạnh nhạt với nó, đến lúc này cả con nhỏ bạn thân cũng quay lưng lại với nó là sao vậy hả?

Bạn đang đọc truyện *Người Em Chọn Là... Anh Ấy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Tai Nạn

Nó bật tai lại.

Tại sao chứ? Tại sao lại như vậy? Nó lại làm gì sai sao? Hay sao mà ai cũng dần rời bỏ nó, ba mẹ thì không quan tâm nó, hắt lạnh nhạt với nó, đến lúc này cả con nhỏ bạn thân cũng quay lưng lại với nó là sao vậy hả?

Khoang đã phía trước mặt nó...

Hắn đang hôn một cô gái, cô gái đó... là Thảo Mai.

Đau, đau lắm, rất đau đấy.

Nó chạy vụt đi trong nước mắt.

“Huy à, tôi nhớ cậu lắm”

“Huy ơi, cậu có nhớ tôi không?”

“Mà chắc không đâu Huy nhỉ? Huy chắc hạnh phúc lắm, làm sao mà nhớ tới tôi được chứ”

“Huy hạnh phúc nhé... tôi yêu...”

Rầm âm thanh khủng khiếp ấy.

Tiếng va chạm kinh hoàng làm hắn giật nảy mình, nhìn lại đó là nó mà, hắn đẩy Thảo Mai ra, chạy thật nhanh, thật nhanh đến chỗ nó.

Hiện tại nó đang nằm trên 1 vũng máu do lúc đó 1 chiếc xe ô tô chạy với tốc độ cực nhanh tông thẳng vào nó, rồi chệch tay lái đâm vào cột điện ven đường. May là có người đi đường đưa tới viện còn nó hắn không cho bất kì 1 ai chạm vào cả.

Hắn ôm nó lên.

- Nhưng ơi, Nhưng, dậy đi nói chuyện với tôi đi đừng ngủ nữa Nhưng ơi dậy đi, không dậy là tôi sẽ bỏ mặc cậu đấy, con ngốc này làm ơn dậy đi đừng ngủ.- hắn gào lên nước mắt chảy thành dòng.

Mắt nó mơ màng, nó thấy hắn đang gọi nó.

-Huy...oi...tôi...nhớ...cậu...lắm, rất...nhớ....- giọng nó thì thào, nó đưa tay lên chạm tới mặt hắn, chưa chạm tới thì tay nó buông thõng.

-Không Nhưng ơi đừng ngủ tôi đưa cậu đến bệnh viện làm ơn đừng ngủ.

Hắn bế thốc nó lên. Cứ chạy, chạy trong mưa, trong đầu hắn bây giờ không có 1 suy nghĩ nào cả hoàn toàn trống trơn chỉ biết mỗi mình nó. Đến bệnh viện.

-Bác sĩ, mau cứu lấy cô ấy, bác sĩ tôi cầu xin ông cứu lấy cô ấy.

-Cậu bình tĩnh.- bác sĩ trấn an hắn.- Y tá, đưa bệnh nhân vào phòng cấp cứu.

Y tá đưa nó vào phòng cấp cứu, tay hắn buông thõng, hắn tự trách mình.

Bác sĩ đi ra.

- Cậu là người nhà của cô bé?

- Vâng, tôi là bạn trai cô ấy, cô ấy sao rồi bác sĩ? - hấn mắt bình tĩnh nhìn ông bác sĩ.

- Cú va chạm quá mạnh, khiến cho cô bé mất máu quá nhiều và dẫn đến ảnh hưởng đến não cần phải phẫu thuật gấp, cậu có thể kí vào đây để chúng tôi tiến hành phẫu thuật.

Hấn như ngừng thở khi nghe lời nói của bác sĩ. Tay rung rung khi cầm cây bút kí tên mình, dường như hấn rất khó khăn trọng việc ghi tên mình.

- Bác sĩ làm ơn hãy cứu cô ấy, làm ơn hãy cứu sống cô ấy. - hai tay hấn níu chặt áo bác sĩ.

- Được rồi chúng tôi sẽ cố gắng hết sức. - nói xong bác sĩ quay lưng đi vào trong.

Hấn thất thần ngồi phịch xuống đất.

Giá như lúc đẩy hấn chạy đến kịp thì giờ người nằm trong kia không phải nó mà là hấn.

Giá như lúc đẩy hấn có thể chạy lại ôm nó, che chở cho nó thì nó đã không nằm trong kia.

Giá như lúc đẩy hấn là người bị tai nạn chứ không phải nó thì hay biết mấy.

Giá như...

Hàng vạn từ giá như mà hấn cũng không thể nói hết.

Nhận được tin báo nó bị tai nạn cậu từ quán bar tức tốc chạy vào viện.

Cậu lại tự trách...

Lúc nó xả ra chuyện thì cậu đang ở đâu?

Tại sao lúc đó người tai nạn không phải cậu mà là nó?

Lúc nó đang đấu tranh với tử thần thì cậu ở quán bar ăn chơi.

...

Cậu nhìn hấn:

- Tại sao lại ra nông nỗi này? - giọng nói yếu ớt phát ra từ cổ họng cậu.

Hấn tức giận đứng dậy túm lấy cổ áo cậu:

- Tao đã nhờ mày chăm sóc, bảo vệ tốt cho cô ấy, vậy lúc đó mày ở đâu hả, hả, Há? Mày nói đi chứ mày đang ở đâu? - hấn hét ầm lên dường như rất tức giận, nhưng mà hấn cũng không biết chính hấn mới là nguyên nhân, còn An lúc đó nó chỉ suy sụp thôi chưa đến nỗi mất đi ý thức như thế.

Cậu im lặng, vì lỗi do cậu, khi nghe được những lời nó nói rồi hấn nói, sáng nay chỉ thẳng bạn rũ vào bar cậu đã bỏ nó ở lại rồi đi. Nếu cậu ở lại đưa nó về thì lúc ấy nó đã không sao cả. Chỉ tại nhờ An tại nhờ mà nó ra nông nỗi này cậu nhất định không để yên cho nó đâu.

- An? Nó đã làm gì? - cậu nghi ngờ An với nó là bạn thân cơ mà?

- Xin lỗi - cậu nói bằng âm thanh rất nhỏ.

- Xin lỗi? Mày tưởng xin lỗi là xong sao? là có thể là cho cô ấy đứng trước mặt mày cười đùa như chưa có gì xảy ra sao? Tao nói trước Nhưng mà có mệnh hệ gì thì mày liệu đấy. - hấn buông cậu ra.

- Mày thay quần áo đi, con ngốc ấy tỉnh lại thấy mày như thế sẽ không vui đâu.

Nghe cậu nói hấn mới nhìn lại bộ dạng của mình lúc này, áo sơ mi trắng bây giờ nhuộm đầy máu của nó.

Hấn gọi quản gia riêng ở biệt thự của hấn đem quần áo đến.

5' sau

- Thiếu gia, quần áo của thiếu gia đây ạ.

- Cảm ơn bác, bác về đi.

-Thiếu gia không về sao ạ?

-Tôi sẽ về sau.

-Vâng ạ.-quản gia Trần quay lưng đi.

Quản gia Trần đối với hấn vừa là 1 người cha vừa là 1 người mẹ của hấn.

Vì từ khi mẹ hấn mất lúc hấn 9 tuổi giữa hấn và cha hấn có xích mích nên hấn chuyển ra sống riêng với cái lứa tuổi khò ngậy ấy.

Hấn thay rất nhanh, như nó tỉnh dậy sẽ không thấy hấn, rồi quên mất hấn...

1 tiếng...đèn cứ nhấp nháy liên tục chưa có dấu hiệu tắt.

2 tiếng...hấn ngồi bịch xuống đất, cậu nhìn chăm chăm vào cửa phòng cấp cứu.

3 tiếng...

Rồi lại 4 tiếng...

5 tiếng..

Cửa phòng bật mở.

Bác sĩ đi ra, hấn và cậu chạy thật nhanh đến chỗ bác sĩ.

-Cô ấy sao rồi bác sĩ.-cậu chưa kịp mở lời thì hấn đã nói trước.

-Cô bé mất máu quá nhiều hiện tại bệnh viện khôn đủ máu, 2 cậu vào làm xét nghiệm để lấy máu.

-Bác sĩ lấy máu của tôi này, tôi thuộc nhóm máu O.- hấn lại nhanh hơn cậu 1 bước nữa rồi.

-Được mau đi theo tôi.- thế là hấn bước đi còn cậu 1 mình ở lại ngồi đó, nước mắt rơi từng giọt. Nhìn cậu bây giờ thật yếu đuối.

Anh nhìn em như thế mà không làm được gì.

Chỉ giương mắt nhìn người ta quan tâm lo lắng cho em, mà anh không làm được.

Anh không thể ở bên em lúc em cần nhất.

Anh không thể bảo vệ, che chở cho em.

Thật đáng hận phải không em?

Anh không xứng đáng để yêu em đúng không em?

...

Nước mắt cậu lăn dài.

1 chút lí trí của người con trai quay lại.

Khóc thì làm được gì?

Yếu đuối thì làm được gì?

Phải mạnh mẽ lên, mạnh mẽ lên.

Bạn đang đọc truyện *Người Em Chọn Là... Anh Ấy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bạn Thân? Liệu Có Xứng Đáng?

Sau khi lấy máu xong hấn quay lại.

Khuôn mặt trở nên nhếch nhát, mệt mỏi hơn lúc trước.

Em nhất định phải sống, nhất định phải.....s...ố...n....g

Hấn dường như đứng không vững, tay bám chặt vào tường, ánh mắt kiên định nhìn vào cửa phòng cấp cứu.

-Mệt thì nghỉ đi.- cậu chọt lên tiếng khi thấy hấn đã kiệt sức.

-Tao không sao.

-Đừng có cố chấp nữa.

-Mày nghĩ tao nghỉ ngơi được sao?- hấn ngồi xuống sàn bệnh viện, 1 chân co lên, 1 chân dũi thẳng.

Cậu im lặng.

Hai người con trai cứ ngồi đấy, ánh mắt đau thương, mong đợi, chàng chứa yêu thương nhìn chăm chăm vào cánh cửa khép chặt kia, cho dù 1 cái chớp mắt cũng không có.

6 tiếng trôi qua...

7 tiếng trôi đi không 1 dấu hiệu gì cho thấy sự thay đổi.

8 tiếng...

Cánh cửa bật mở lần 2.

Bác sĩ đi ra, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Như lần trước 2 người bọn họ nhanh chóng tiến tới chỗ bác sĩ.

-Chúng tôi xin lỗi...- chưa kịp hỏi gì bác sĩ đã nói.

Xin lỗi?

Vậy có nghĩa là...

Không tin...

Không tin...em còn sống phải không, em mạnh mẽ lắm mà.

Hai người cùng 1 suy nghĩ.

-Cô bé đã được phẫu thuật thành công nhưng...

Nghe tiếp lời bác sĩ nói 2 bọn họ mừng rỡ, thế còn từ nhưng kia thì sao?

-Nhưng làm sao ông nói tiếp đi.- cậu và hấn cùng nói.

-tuy ca phẫu thuật thành công nhưng mà cô bé có thể để lại các di chứng về sau.

-Di chứng?- đồng thanh.

-Đúng vậy, có thể cô bé sẽ mất trí nhớ tạm thời.

-Được rồi, cảm ơn bác sĩ.- hấn thở phào nhẹ nhõm, nó mất trí nhớ nếu lỡ như quên hấn thì hấn sẽ làm cho nó nhớ lại, nhớ về hấn, nhớ về người yêu nó như thế nào.

-Cảm ơn, bác sĩ- Chắc nó sẽ không quên cậu đâu, không bao giờ, nếu nó mà quên cậu sẽ làm lại từ đầu, như lần đầu tiên gặp nó, nhưng mà trai tim cậu vẫn sẽ như bây giờ thậm chí còn hơn cả như thế này nữa.

-Việc nên làm thôi.- bác sĩ cười hiền.- cô bé đang cần hồi sức nên chưa thể vào thăm, đợi đến 24 tiếng sau thì 2 cậu có thể vào thăm.

Qua lớp cửa kính trong suốt hẳn thấy: trên giường bệnh trắng toát người con gái mà hẳn thương yêu đang nằm đó, xung quanh toàn dây nhợ, khuôn mặt nhợt nhạt, trên người đầy dài băng màu trắng thấm đỏ máu, căn phòng yên ắng làm cho tim hẳn đau buốt, trước đó nó không lúc nào yên lặng như thế lúc nào cũng loi nhoi.

Cậu nhìn nó thật kĩ, quay lưng bước đi còn kịp để lại cho hẳn 2 từ:

-Nhờ mày.

Tuy cộc lốc như thế nhưng hẳn hiểu, cậu đang muốn nói gì.

Cậu đến tìm Bảo An, chỉ có nhỏ là bạn thân trừ nó thôi.

King kong...

-Ai đấy?- giọng nói vọng từ trong căn hộ của An.

-Ân.- cộc lốc vì hiện giờ cậu thật sự chán ghét nhỏ An vì tại nhỏ mà nó ra thế này.

-Ân à.- Nhỏ vừa mở cửa vừa nói, trên khuôn mặt là nụ cười tươi.- Ân vào nhà chơi.- cậu bước vào, ngồi xuống sofa tự nhiên.

-Ân uống gì? Café nhé.- tâm trạng của nhỏ hiện tại rất vui vì đây là lần đầu tiên cậu đến nhà nhỏ bất ngờ như thế. Mọi khi cậu đến đều bị nó lôi kéo hoặc nhỏ mời nó rồi ép buộc cậu đi với nó, lúc nào cũng có nó ở giữa cả, bây giờ chỉ có nhỏ và cậu thật tốt.

-Không cần, tôi có chuyện muốn hỏi An.- cậu lạnh nhạt.

Nhỏ giật mình chưa bao giờ thấy cậu như vậy cả, mà chuyện muốn hỏi...không lẽ nó lại đi nói với cậu sao?

Nhỏ từ từ ngồi xuống chỗ cậu, cậu chán ghét xích ra:

-Đừng ngồi gần tôi.

Câu nói của cậu làm nhỏ què cục độ, lùi thui ra ngồi đối diện cậu:

-Có gì Ân cứ nói đi.- giọng điệu nhỏ nhẹ hết sức.

-Chiều nay An có gặp Nhung không?- giọng điệu nói chuyện với nhỏ lạnh nhạt như thế mà khi nhắc tới nó cậu rất dịu dàng, làm sao mà nhỏ không nhận ra được chứ, hai bàn tay nhỏ nắm chặt.

“Lại là mày, cái con chó chết tiệt.”

Ánh mắt hiện lên vẻ thù hận, nhưng cố kiềm chế.

-Có nhưng An chỉ gặp 1 chút rồi đi ngay, mà sao thế?

-An gặp nó làm gì?- cậu lơ câu hỏi của nhỏ mà hỏi ngược lại.

-À..thì...thì.- nhỏ ấp úng- An hỏi nó bài tập khó ấy mà. (rõ ràng...)

-Hừ, cô mà cũng có cái gọi là khó sao? có tinh thần học hỏi thế sao? nói dối trắng trợn, nói cô gặp nó làm gì?.- cậu nhếch môi, nói giọng cực đều, sao đó lại gắng lên, túm lấy tay nhỏ bóp chặt, mặt cậu kề sát mặt nhỏ.

-An... An không có nói dối.- nhỏ sợ hãi chưa bao giờ nhỏ thấy cậu đáng sợ như thế cả.

-Không nói cũng không sao, nhưng mà cô phải trả giá cho việc cô gây ra đấy.

-Trả giá cho việc An gây ra? An không hiểu? .- nhỏ hoang mang không biết mình đã gây ra tội gì.

-Cô là bạn thân của Nhung?- cậu lơ đi câu nói của nhỏ hỏi vặn lại.

-Đúng.

-Hừ cô không xứng đáng.- cậu lại nhếch môi, buông tay nhỏ ra đứng thẳng dậy nhìn nhỏ bằng ánh mắt khinh bỉ.- cô không xứng đáng với 2 chữ bạn thân của nó đâu, cô chính cô đã gây ra cái tai nạn gián tiếp cho nó đấy, cô biết chứ?

Chương 10: Giải Bày.

Nhỏ sợ hãi, thật sự nhỏ chỉ cảnh cáo nó rồi đi chứ không làm gì nó nhưng mà tai nạn sao?

Chẳng lẽ những lời nhỏ nói tàn ác đến như vậy sao?

Nhỏ hận...nhỏ hận chính mình.

Hận rằng là nó đã xem nhỏ như chị em trong nhà, có gì cũng chia sẻ cho nhỏ, vui buồn nhỏ và nó cùng chịu, nhưng mà nhìn thử đi nhỏ đã làm gì cơ chứ...

Nói ra những lời cảnh cáo đó chỉ vì 1 người con trai mà nhỏ yêu say đắm, để rồi nhỏ đổi lấy bằng tình bạn 10 năm của mình như vậy có xứng đáng không?

Nước mắt bắt đầu rơi.

-Nhưng...sao...sao...rồi hả Ân?- nhỏ hỏi trong nước nở.

-Chả sao cả? chỉ là phẫu thuật xong có lẽ nó sẽ mất trí nhớ thế thôi.- cậu nói như việc đó cậu không quan tâm vậy.

Nhỏ nghe cậu nói vậy nhỏ còn chưa chắc hơn, nhỏ biết hiện tại cậu đang rất lo cho nó.

-An đến thăm nó.- nói xong nhỏ định chạy vào phòng.

-Đứng lại, cô vào đó thì làm được gì? Tôi nghĩ cô tránh xa nó ra càng xa càng tốt.

-An biết nhưng mà Ân cho An nhìn Nhung 1 lần trước khi đi được không?- nhỏ cười ngây ngô trong nước mắt. Nhỏ đã định sẵn rồi nhỏ muốn nhìn thấy nó lần cuối trước khi rời xa nơi này để nhỏ không quên đi khuôn mặt dễ thương ấy.

-Được.- nói xong cậu quay lưng đi ra cửa.

Nhỏ chạy vào phòng lấy túi rồi đi, khi vừa mới bước ra cửa nhỏ giật mình khi thấy cậu đang đứng dựa vào tường đối diện cửa căn hộ của nhỏ, hai tay đút túi quần mắt nhắm nghiền dường như rất mệt mỏi.

“Anh à, anh thật là hoàn hảo nha tất nhiên rồi phải không bởi vì anh là người em yêu mà, sau này chắc em không còn cơ hội gặp anh nữa đâu ha, mong anh đừng quên có 1 con bé đã yêu anh rất nhiều nhưng không dám nói đấy, anh gần vậy mà sao em với không tới ta, có lẽ do mình khác nhau phải không anh?”

Nhỏ mỉm cười.

-Đi thôi Ân.

-Tôi có nói sẽ đi cùng cô à?- cậu chợt mở mắt, bước đi.

-Ở thế Ân đứng đây làm gì?

-Cô cảm à, tôi đâu thấy chỗ nào gắn tên cô đâu?

-Ồ không phải thế.- nhỏ quē độ cuối gặm mặt bước theo sau cậu.

Xuống tới gara cậu đi vào lấy xe, còn nhỏ cứ túc tắc đi bộ ra đường đón taxi.

Bíp...bíp...bíp

Nhỏ bị tiếng còi làm giật mình.

-Lên xe đi.- cậu nói vọng ra

Nhỏ nhìn qua nhìn lại.

“Ừa nói ai vậy ta”

-Tôi nói cô đấy.- như hiểu được suy nghĩ trong đầu nhỏ cậu lại nói tiếp.

-À ừ.-nhỏ nhanh nhẹn mở cửa sau ngồi vào trong xe, cậu cũng không nói gì. .xe bắt đầu lăn bánh.

Trên đường đi.

Cậu vô tình nhìn qua gương thấy ánh mắt của nhỏ đang nhìn mình chăm chăm, có chút gì đó rất kì quái, đau đớn, tuyệt vọng, buông bỏ có chút gì đó gọi là yêu thương.

Yêu thương? Cậu không làm đấy chứ.

Nhỏ đã phát hiện ra cậu cũng nhìn nhỏ. Nhỏ cụp mắt xuống.

Đến bệnh viện.

Cậu dừng xe cho nhỏ xuống trước cổng bệnh viện còn cậu đi vào cất xe.

-Chị ơi cho em hỏi.-nhỏ hỏi cô hướng dẫn viên ở quầy tiếp tân.

-Ừ, em cứ hỏi.

-Bệnh nhân Hoàng Kiều Nhung nằm ở phòng nào vậy ạ?

-305 vip nha em.- cô hướng dẫn viên bấm bấm bàn phím rồi nói.

-Vâng em cảm ơn.- nhỏ quay lưng đi vào thang máy, bấm nút lên tầng 3, cánh cửa đang khép lại thì 1 bàn tay đã chặn nó lại, à là cậu.

-Sao không đợi tôi.- cậu bắt đầu. .hình như là vậy.

-Sợ làm phiền Ân.- nhỏ nói thật.

-Phiền? tôi có nói sao? Hay là cô nói tôi phiền?- cậu nhướn mày.

-Không. .không có.- nhỏ vội vàng giải thích.

-Ừ

Ting. .cửa thang máy mở ra.

Cậu bước đi trước nhỏ đi sau, luôn luôn là vậy vì 2 người quá khác nhau.

-Cô đến đây làm gì?- hấn ngồi trước cửa phòng ngược đầu lên hỏi nhỏ.

-Tôi. .tôi chỉ đến chào tạm biệt.

-Không cần cô về đi.

-Cô ta sẽ về sau khi nhìn thấy nó.- cậu chen ngang.

Hấn im lặng.

Nhỏ nhìn qua lớp kính trắng, nó đang nằm đó, yên bình thật, nhỏ chưa chat quá, hồi hận gọi sóng dâng lên.

-Nhìn xong rồi thì về đi.- hấn đuổi.

-An có chuyện muốn nói với Ân.- ánh mắt như có chút chờ mong, cầu xin, và yêu thương.

Yêu thương? Lần trước cũng thế, lạ thật.

-Ừ.

-Minh ra khuôn viên bệnh viện nhé?- giọng nói có chút vui mừng.

-Tùy.

Cậu đi trước nhỏ lại đi sau, nhưng mà lần này nhỏ lại cố đi nhanh ngang với cậu.

Nhỏ quyết định rồi, nói ra cho nhẹ lòng, không được cũng không sao, trên đời này còn nhiều người con trai khác mà, nhưng mà có lẽ chỉ mỗi cậu là

người làm cho nhỏ yêu đậm sâu vậy thôi.

Cậu nhú mày rồi cũng chả nói gì tay cho vào túi quần đi tiếp.

Ngồi xuống chiếc ghế đá, dưới tán cây.

- Có gì nói đi.

- Từ từ nào.- nhỏ cười.- Ân không thấy ở đây không khí trong lành lắm sao?

Giờ cậu mới để ý.

- ừ đúng là trong lành thật.

- 10 năm trước chúng ta đã gặp nhau phải không?

- Ừ.- cậu thoáng ngạc nhiên sao nhỏ lại nhắc đến chuyện này.

- Hôm đó nhờ có Nhung, An mới gặp được Ân không thì có lẽ giờ này An không thể ngồi đây nói chuyện với Ân đâu nhỉ? Và Nhung cũng không nằm trong đó đâu ha?- nhỏ cười buồn.

- ...

- Thật ra thì... An yêu Ân.- nhỏ ngừng lại, mặt cuối gầm xuống, tóc phủ hết khuôn mặt nên không thể nhìn rõ tâm trạng hiện tại của nhỏ ra sao.

- Nhưng mà có lẽ An với Ân rất khác nhau, nên An có với thể nào cũng không thể chạm tới Ân cho dù Ân rất gần An cũng như hiện tại vậy đấy, vẫn là không thể chạm tới, vì hình như giữa An với Ân có cái gọi là khoảng cách vô hình ấy. Và còn nữa, Ân chưa bao giờ nhìn lại, nhìn về phía An dù chỉ 1 lần thôi cũng chưa từng, ánh mắt của Ân cũng chỉ hướng về Nhung, An biết. Tuy là lúc này không thích hợp nói ra những lời này. Nhưng mà nói ra cho nhẹ lòng, chứ che che giấu giấu thì mệt lắm.- nhỏ ngẩng mặt lên, nước mắt đã bị nhỏ lau đi 1 cách vội vã tránh cho cậu nhìn ra.

- Ân không cần phải nói gì cả, vì An biết trước đáp án rồi, hi.- cười để che giấu nỗi đau là cách tốt nhất nhưng mà không qua được mắt cậu đâu.

- À, ngày mai An sẽ đi.- nhỏ quay qua nói nhỏ, với 1 sự mong chờ rằng cậu sẽ đến vào lúc đó.

- Ai cho phép cô đi?- cậu nhú mày

Nhỏ mặt trông rất kì, nhẩn nhẩn nhỏ nhỏ:

- Ân bảo tôi tránh xa Nhung ra mà.

- Tôi quyết định lại rồi, cô phải ở lại gánh chịu hậu quả mà chính cô đã gây ra.

- Ừ.- nhỏ cứ tưởng cậu có cảm giác với mình rồi.

- Ân ơi, đến lúc Nhung tỉnh dậy An sẽ đi nhé.

- Tùy cô thôi.

- Ừ, vậy hả?- nhỏ cười gượng.

Bạn đang đọc truyện *Người Em Chọn Là... Anh Ấy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Em Tỉnh Dậy Đi Mà!- Tỉnh Dậy- Anh Là Ai?

Tròn 24 tiếng từ khi nó được đẩy ra từ phòng phẫu thuật sang phòng hồi sức.

Hắn tức tốc chạy vào ngồi kế bên nắm chặt bàn tay của nó.

- Cái con ngốc này, em có biết là tôi sợ đến mức nào không hả? Tôi sợ em sẽ bỏ tôi mà đi mất, bỏ cả thế giới lại rồi mình em bước đi, tôi sợ đến lúc ấy tôi không còn đứng vững nữa khi mà cả thế giới của tôi đi rồi, em biết không. Em mau tỉnh dậy đi nhé, tỉnh dậy tôi sẽ lập tức dẫn em đi ăn kem, làm

những điều mà tôi chưa từng có cơ hội, tôi sẽ không lạnh nhạt với em nữa. Và tôi còn có 1 điều quan trọng muốn nói cho em nghe vậy nên tỉnh dậy nhanh đi nhé. Tôi rất nhớ em đấy.

Hắn nói bằng cái giọng vui vẻ nhất, nhưng nói xong hắn quay lưng đứng dậy ra ngoài, không để ai trông thấy giọt nước mắt của hắn.

“tôi yếu đuối, vô dụng lắm phải không em, có lẽ tôi không có cái quyền được ở bên em rồi em nhỉ? Mau tỉnh dậy đi nghe em”

Cậu và nhỏ cũng lên thăm nó.

Nhìn nó mà nhỏ rất hối hận. Nhưng mà nhỏ biết làm sao đây chỉ biết nhìn nó rồi cầu nguyện cho nó nhanh chóng tỉnh dậy.

Cậu nắm lấy bàn tay của nó:

-Mày đừng ngủ lâu quá không tốt đâu, sẽ mỏi đấy, dậy đi chơi với tao đi, tao sẽ cho mày ăn kem, dẫn mày đi chơi công viên, đi xe đạp đôi, có chịu không? Không chịu hả? Vậy mày nói cho tao biết đi mày thích ăn gì tao cũng sẽ dẫn mày đi ăn, đi chơi thứ mày muốn, tao nhất định sẽ nghe lời mày mà.

Nghe cậu nói nhỏ đau quá cố kìm lại tiếng nấc ở cổ, chạy ra ngoài ngồi thụp xuống khóc, nhưng không dám khóc to.

-Này mày giận tao cái gì hả? đừng lo tao như thế mà, trả lời tao, trả lời tao đi.- cái giọt nước ầm ầm ấy lại trào ra nữa rồi.

Ngón tay nó khẽ cử động, cậu nhìn chăm chăm, quyết vội nước mắt.

-Mày không giận tao phải không?

Ngón tay nó lại cử động nhẹ.

Cậu vội vã nhấn nút khẩn cấp, bác sĩ cùng y tá 5 phút sau đã có mặt:

-Có chuyện gì?

-Ngón tay của cô ấy cử động.- cậu trả lời nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào nó.

-Được rồi, cậu ra ngoài đi tôi sẽ kiểm tra cho cô bé.

Cậu ra ngoài gọi cho hắn và nhỏ thông báo vì từ khi thăm nó xong hắn chạy đâu mất cả nhỏ nữa.

Bác sĩ sau khi kiểm tra xong thì ra ngoài.

-Sao rồi bác sĩ.

-Cô bé có dấu hiệu tỉnh lại, chắc không lâu đâu.- bác sĩ cười hiền.

-Vâng, cảm ơn bác sĩ.- cậu đi thẳng vào trong không kịp nhìn mặt bác sĩ đang định nói gì đấy.

Cậu ngồi xuống ghế nắm lấy bàn tay nó, chờ nó tỉnh dậy.

Nhỏ và hắn đi vào.

-Cô ấy sao rồi.- hắn mở miệng khi vừa mới bước vào

-Có dấu hiệu tỉnh lại, sẽ nhanh thôi.- cậu trả lời.

-Ừ.

Nhỏ im lặng vì nhỏ biết hiện tại nó đang là trung tâm của 2 người con trai ấy.

“Đây là đâu”

“Chối mắt quá”

...

Mắt nó từ từ mở ra rồi chớp chớp vài cái.

-Gốc tỉnh rồi à?- người hỏi đầu tiên là hắn.

-Mày tỉnh rồi sao?- lại đến nhỏ.

-Mày ngủ lâu tao muốn hôn luôn đấy.- cậu vờ giận dỗi.

-Ừ tao tỉnh rồi, mày hôn thật à, thế tao ngủ tiếp rồi ngủ luôn nhé?- nó cười.

-Không không được.-cậu la oai oái làm nhỏ cười, chỉ có bên nó cậu mới trẻ con như vậy thôi.

Hắn bực mình rồi đấy, không ai quan tâm sự có mặt của hắn là sao? Không ai quan tâm cũng được nhưng mà nó sao thế? Hắn nhớ trước lúc nó ngất thì có nói là nhớ hắn mà.

“Con nhỏ này lơ mình luôn mới ghê chứ, hừ để xem tôi trị cô như thế nào, hừ bực mình quá đi mất”

-À anh đẹp trai này là ai thế.- nó nhìn cậu chỉ tay qua hắn hỏi.

-Tao đẹp trai hơn hắn đấy, à mà khoan mày vừa hỏi gì cơ?

-Tao hỏi: “anh đẹp trai này là ai thế?”

Cậu xém té, nó giả vờ đấy à.

Lại nữa, đã lơ rồi còn hỏi hắn là ai có tức không chứ.

-Này, con cóc kia em lơ tôi, tôi còn chưa tính sổ với em, em ở đó còn hỏi tôi là ai, em diễn sâu quá rồi đấy bé ạ.- hắn cười gian gian.

-Tôi quen anh à?

Lúc này thì hắn thật sự hoang mang rồi nha.

-Em thật sự không biết tôi là ai?

-Không, anh là ai thế?

-Thế mày có biết tao là ai không?

-Ân và An hai bọn mày hỏi gì kì thế?

-Mày đang học trường gì, lớp nào, nhà ở đâu, họ tên mày là gì?- cậu cầm vai nó.

-Trường Star, lớp 11a2, nhà ở 105-Huỳnh Tấn Phát, tao là Hoàng Kiều Nhung.

-Mày có biết tại sao mày ở đây không?- cậu hỏi.

-Ừ thì bị tai nạn.

-Mày có biết ai đưa mày vào đây không?

-Ai nhĩ? Là ai thế?- mặt nó ngây ngô.- tao đau. . .đau lắm. . .đau lắm.-nó cứ nói đau mà không ôm đầu, vậy nó đau cái gì.

-Mày bị đau ở đâu?

-Đau, đau ở đây này.- nó chỉ vào nơi trái tim.

-Sao mày lại đau?

-Tao không biết.

-Thế mày có nhớ. . .lúc trước tai nạn tao đã nói gì với mày không?- nhỏ hạ giọng.

-Có.

-Thế mày có hận tao vì tao đã làm mày ra như thế này không?-nước mắt nhỏ roi.

-Mày có làm gì đâu

-Mày thật sự không biết đây là ai à?-nhỏ hỏi

-Không

Một chữ không đó thôi cũng đủ làm tim hắn tan nát rồi. Tại sao chứ? Tại sao ai nó cũng nhớ, cái gì nó cũng nhớ nhưng mà nó lại quên hắn? tại sao vậy

hả? có lúc nào hấn quên nó đâu, không lúc nào quên cả? Sao nó lại nhẫn tâm quên hấn chứ? Sao nó lại lơ quên đi người con trai yêu nó như thế?

-Đề tôi đi gọi bác sĩ.- hấn muốn xác định thật ra là nó mất trí nhớ mà lơ quên hấn hay là nó muốn quên hấn.

-Nhân chuông là được rồi.- cậu kéo hấn lại, tuy lúc đầu có vui vì nó không nhớ chút gì về hấn, nhưng làm sao có thể thay đổi được khi mà nó không dành chỗ đứng trong tim nó cho cậu, mà lại cho toàn quyền về hấn. Còn hiện tại mất trí chỉ là tạm thời, nếu sau này nó nhớ lại cậu sẽ càng đau khổ hơn nữa.

Bác sĩ đến như mọi lần là cùng cô y tá.

-Bác sĩ, cô ấy chỉ quên mỗi tôi còn ai cũng nhớ, ông kiểm tra nhanh đi.

-Cô bé bị shock, kí ức đau thương cô bé muốn quên hình như trong kí ức đó có cậu. Nhưng đây chỉ là tạm thời nhưng mà đừng ép cô bé quá, cố nhớ thì sẽ đau đầu hơn thôi. Với lại có thể đây không phải là tạm thời mà là vĩnh viễn.

Vĩnh viễn sao? Hấn không cho phép nhất định hấn phải làm cho nó nhớ ra hấn.

-khi nào cô ấy có thể xuất viện được ạ?- cậu hỏi.

-Hiện tại thì cô bé cần được theo dõi và đợi vết thương lành lại rồi tháo băng, nếu tình trạng tốt hơn thì có thể xuất viện.

-Vâng, cảm ơn bác sĩ.

-Không có gì, tôi đi đây.

Bạn đang đọc truyện *Người Em Chọn Là... Anh Ấy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Ngày Cuối Cùng- Nụ Hôn Đầu? Không Phải Đầu.

Vì nó bị như vậy nên cậu và hấn xin phép nghỉ vài hôm, còn mình nhỏ đến trường tuy buồn nhưng mà nghĩ theo thì nhỏ cũng chả làm được gì, có cậu và hấn là đủ rồi.

5h sáng hôm sau.

Hấn mở cửa bước vào, thấy cậu ngồi trên ghế nắm tay nó ngủ, định sẽ ra ngoài nhưng mà đây là ngày cuối cùng rồi nên hấn phải giành lấy.

-Này.- hấn lay vai cậu.

-Giờ đây.- cậu hơi mắt nhắm mắt mở ngồi dậy.

-Mấy mệt rồi, hôm nay cho tao mượn Nhưng 1 ngày thôi.- hấn nói.

-Ừ.- cậu thức mắc nhưng thôi cũng không hỏi lại.

Cậu ra ngoài trong phòng chỉ còn mình nó và hấn.

Hấn bước lại gần nó hơn, tay vuốt nhẹ mái tóc, mà lòng đau đốn vô cùng. Đến cả hạnh phúc của mình mà hấn còn không thể giữ vậy thì làm sao bảo vệ cho nó được.

-Ngốc ơi, dậy đi.- hấn lay nhẹ nó.

-Ừ...để tao ngủ thêm chút nữa đi Ân.-nó mè nheo nói.

Hấn sững người, ừ thì nó quên mất hấn, nhưng mà sao nó có thể nhẫn tâm gọi tên người con trai khác trước mặt hấn thế chứ.

-Này ngốc, tôi không phải Ân, dậy đi.- hấn lay mạnh hơn.

-Ừ..um.- nó trở mình ngủ tiếp.

-Không dậy là tôi hôn đấy nhé.- hấn cười nham hiểm.

Nó bật dậy như lò so.

-Ồ...anh đẹp trai.- 2 tay dụi mắt, ngáp rõ to, nhìn là muốn cắn.

-Tên tôi không phải anh đẹp trai đâu, với lại tôi bằng tuổi em đấy- hấn đỏ mặt quay đi.

“Tìm oi sao mày đập nhanh quá, ngốc à làm ơn đi đừng làm mấy cái hành động dễ thương ấy được không hả?”

-Hả, bằng tuổi thế sao cậu đẹp trai lại gọi tôi là em?

-Gọi tôi bằng anh.- hấn ra lệnh

-Tại sao? cậu bằng tuổi tôi mà.- nó không để mình bị thiệt, quyết liệt cãi lại.

-Có gọi không?- hấn liếc.

-Không- vẫn kiên quyết.- um.um...um.

Môi nó đang bị khóa chặt bởi môi hấn.

Nó cô vùng vẫy nhưng vô ích, sao mà nó thoát khỏi hấn được chứ.

Nó thôi không chống cự, chỉ tỏ tốn sức.

Môi nó bị hấn dày vò không thương tiếc.

Nó cảm thấy như có dòng điện chạy qua người, tê dại.

Hấn lần trước ở dưới sân trường chỉ là vô ý cũng cảm giác mê mẩn ấy, nhưng mà lần này hấn cố ý lại càng mê mẩn hơn. Thấy nó bắt đầu cựa quậy vì hết khí nên hấn buông nó ra.

Mặt nó như hai trái cà chua đỏ mọng.

-Đồ...đồ đáng ghét, anh là ai mà lại như thế chứ? Ai cho phép ha?- nước mắt sắp rơi, nó uất ức nhìn hấn nói.

-Tại em cả mà, với lại có phải là lần đầu đâu.- công nhận da mặt hấn càng ngày càng dày đi nha.

-Huhu...anh bắt nạt tôi.- nó khóc òa lên, hình như sau khi tai nạn xong nó lại trẻ con hơn ấy.

-Thôi nào, tôi xin lỗi, đi làm VSCN đi rồi tôi sẽ đưa em đi ngắm bình minh chịu không?- hấn cúi xuống lau nước mắt cho nó.

-Thật chứ?- nó thôi khóc.

-Tôi không bao giờ nói dối em cả.- hấn cười dịu dàng.

Tìm nó đập nhanh hơn 1 chút.

Mặt nó đỏ thêm 1 chút.

Nó mếu hấn hơn 1 chút.

Cảm thấy hấn có 1 chút gì đó rất quen thuộc.

....

-Đội em- nói xong nó chạy vụt vào nhà vệ sinh.

Nụ cười trên môi hấn tắt ngấm, còn lại là sự mệt mỏi, đau đớn.

5 phút.

-Nào đi thôi.- nó bước ra trong bộ váy trắng tinh dài chấm gót, cùng nụ cười rạng rỡ trên môi.

-Ừ.- hấn đứng dậy, đưa tay ra ý bảo nó nắm lấy, nhưng nó hoàn toàn ngu ngơ như bò đeo nơ không hiểu gì, mắt chớp chớp nhìn hấn.

-Haizz thật là...- hấn nắm tay nó, bước đi.

Ở đằng sau chỉ thấy tấm lưng rắn chắc của hắn.

Nó thấy thật lạ à nha

~Dù mới gặp mà hắn đã đem lại cho nó cảm giác rất thân thuộc.

Hắn đi trước nắm tay nó, nó đi sau.

...

Ở khoảng cách gần như vậy liệu em có nhận ra anh là ai?

Cứ bước đi bên nhau...

Nhưng con tim của hai ta có thật sự hướng về nhau.

Chỉ còn mình anh luôn ghi nhớ...

Những khoảng khắc tuyệt đẹp ấy...

Anh và em vui đùa thật hạnh phúc.

Đến khi anh đủ mạnh mẽ níu kéo em về phía anh...

Đến khi anh có thể bảo vệ, che chắn cho cả em...

Thì khi đó...

Hai ta sẽ ở bên nhau...MÃI MÃI...

Ra tới cổng bệnh viện, hắn buông tay nó ra, nó thấy có chút hụt hẫng trong lòng.

-Em ở đây đợi tôi, tôi đi lấy xe.- nói rồi hắn chạy đi.

Nó nhìn theo, ánh mắt chứa đầy sự khó hiểu.

Thật sự anh là ai?

Sao anh lại mang đến cho em cảm giác quen thuộc đó?

Có phải chúng ta đã từng gặp nhau?

Anh biết em...

Nhưng em lại hoàn toàn không biết anh là ai.

Trong mơ em thấy đôi mắt ấy, rất giống anh.

Nhưng mà làm sao có thể chắc chắn đây là anh.

...

Mãi suy nghĩ mà nó không biết nãy giờ hắn đang gọi mình.

-Em lên xe đi nhanh kẻo không kịp mất.- hắn rất vội vàng muốn ngấm bình mình cùng nó.

-Ừ.- nó cười nhẹ, mở cửa ghế phụ bước lên xe.

Hắn nhường người qua thắt dây an toàn cho nó.

Khoảng cách gần đến mức có thể nghe nhịp đập của nhau.

Hắn mỉm cười xoa đầu nó rồi yên vị trên ghế lái.

Mặt nó đỏ ửng.

Hắn nhả ga, chiếc xe đen bóng vọt đi.

Trên xe im lặng đến lạ.

-Anh với em quen nhau từ khi nào vậy?- nó phá tan đi cái sự im lặng ấy.

-Từ khi anh thấy em đang bước đi trong gió.- hấn từ tốn trả lời, nhớ về khoảnh khắc ấy.

Em 1 cô bé trong bộ váy trắng...

Đi chân trần...

Bước từng bước trên cát mịn...

Làng gió thổi nhẹ...

Làm rối tóc em...

Ánh mắt hướng ra biển...

Em đứng ngắm hoàng hôn...

...

-Vậy lúc đó em có thấy anh không ạ?

-Lúc đầu là không.- hấn cười.

-À mà tên anh là gì thế?

-Đến giờ mới chịu hỏi sao?- hấn đùa

-Hi, tại em quên mất.

-Phạm Khắc Gia Huy, tên anh. Em nhất định phải nhớ đấy.- hấn nghiêm túc lạ thường.

-Nhất định em sẽ nhớ tên anh hay thế mà.- nó cười, nụ cười tỏa nắng sưởi ấm trái tim đang nguội dần của hấn.

-Đến rồi.- hấn dừng xe, quay sang tháo dây an toàn cho nó, nhưng nó đã nhanh tay hơn tháo, mở cửa chạy ra ngoài mất rồi, vì nó sợ như lúc này, thật ngượng quá

~Hấn mở cửa bước ra ngoài, đi đến cạnh nó.

-Nơi này là nơi anh gặp em. Khi đó đang là hoàng hôn, nhưng anh lại không thích như thế, anh muốn anh và em cùng ngắm bình minh để khởi đầu cho 1 tương lai sóng gió bắt buộc anh và em phải trải qua.

-Anh nói khó hiểu quá.

-Sau này em sẽ hiểu.- hấn cười.

Cả hai im lặng đón chờ bình minh.

Bình minh đang lên dần.

-Anh, bình minh rất đẹp phải không.- nó ngồi xuống cát mịn.

-Ừ, đẹp.- hấn ngồi kế bên.

-Sau này có khi em nhớ ra anh, đến lúc đây em sẽ đi tìm anh có được không?- nó hỏi mắt vẫn nhìn mặt trời mọc.

-Không, em không thể. Nếu em nhớ ra thì cũng đừng tìm anh.- hấn trả lời giọng mang chút đau đớn.

-Tại sao?- nó không vui.

-Tuyệt đối không, đừng tìm anh cho đến khi anh tìm em, hứa với anh chứ.- hấn quay đầu sang nhìn nó.

Nó không nói gì chỉ gật đầu.

Nó và hấn ngồi nói đủ chuyện, chuyện trên trời dưới đất có hết.

Vì nó bị như vậy nên cậu và hấn xin phép nghỉ vài hôm, còn mình nhỏ đến trường tuy buồn nhưng mà nghỉ theo thì nhỏ cũng chả làm được gì, có cậu và hấn là đủ rồi.

5h sáng hôm sau.

Hấn mở cửa bước vào, thấy cậu ngồi trên ghế nắm tay nó ngủ, định sẽ ra ngoài nhưng mà đây là ngày cuối cùng rồi nên hấn phải giành lấy.

-Này.- hấn lay vai cậu.

-Giờ đây.- cậu hơi mắt nhắm mắt mở ngồi dậy.

-Mấy mệt rồi, hôm nay cho tao mượn Nhung 1 ngày thôi.- hấn nói.

-Ừ.- cậu thắc mắc nhưng thôi cũng không hỏi lại.

Cậu ra ngoài trong phòng chỉ còn mình nó và hấn.

Hấn bước lại gần nó hơn, tay vuốt nhẹ mái tóc, mà lòng đau đốn vô cùng. Đến cả hạnh phúc của mình mà hấn còn không thể giữ vậy thì làm sao bảo vệ cho nó được.

-Ngốc ơi, dậy đi.- hấn lay nhẹ nó.

-Ừ...để tao ngủ thêm chút nữa đi Ân.-nó mè nheo nói.

Hấn sững người, ừ thì nó quên mất hấn, nhưng mà sao nó có thể nhẫn tâm gọi tên người con trai khác trước mặt hấn thế chứ.

-Này ngốc, tôi không phải Ân, dậy đi.- hấn lay mạnh hơn.

-Ừ..um.- nó trở mình ngủ tiếp.

-Không dậy là tôi hôn đấy nhé.- hấn cười nham hiểm.

Nó bật dậy như lò xo.

-Ồ...anh đẹp trai.- 2 tay dụi mắt, ngáp rồ to, nhìn là muốn cắn.

-Tên tôi không phải anh đẹp trai đâu, với lại tôi bằng tuổi em đấy- hấn đỏ mặt quay đi.

“Tim ơi sao mày đập nhanh quá, ngốc à làm ơn đi đừng làm mấy cái hành động dễ thương ấy được không hả?”

-Hả, bằng tuổi thế sao cậu đẹp trai lại gọi tôi là em?

-Gọi tôi bằng anh.- hấn ra lệnh

-Tại sao? cậu bằng tuổi tôi mà.- nó không để mình bị thiệt, quyết liệt cãi lại.

-Có gọi không?- hấn liếc.

-Không.- vẫn kiên quyết.- um.um...um.

Môi nó đang bị khóa chặt bởi môi hấn.

Nó cô vùng vẫy nhưng vô ích, sao mà nó thoát khỏi hấn được chứ.

Nó thôi không chống cự, chỉ tỏ tổn sức.

Môi nó bị hấn dày vò không thương tiếc.

Nó cảm thấy như có dòng điện chạy qua người, tê dại.

Hấn lần trước ở dưới sân trường chỉ là vô ý cũng cảm giác mê mẩn ấy, nhưng mà lần này hấn cố ý lại càng mê mẩn hơn. Thấy nó bắt đầu cựa quậy vì hết khí nên hấn buông nó ra.

Mặt nó như hai trái cà chua đỏ mọng.

-Đồ...đồ đáng ghét, anh là ai mà lại như thế chứ? Ai cho phép ha?- nước mắt sắp rơi, nó uất ức nhìn hấn nói.

-Tại em cả mà, với lại có phải là lần đầu đâu.- công nhận da mặt hấn càng ngày càng dày đi nha.

-Huhu...anh bắt nạt tôi.- nó khóc òa lên, hình như sau khi tai nạn xong nó lại trẻ con hơn ấy.

-Thôi nào, tôi xin lỗi, đi làm VSCN đi rồi tôi sẽ đưa em đi ngắm bình minh chịu không?- hấn cúi xuống lau nước mắt cho nó.

-Thật chứ?- nó thôi khóc.

-Tôi không bao giờ nói dối em cả.- hấn cười dịu dàng.

Tìm nó đập nhanh hơn 1 chút.

Mặt nó đỏ thêm 1 chút.

Nó mếu hấn hơn 1 chút.

Cảm thấy hấn có 1 chút gì đó rất quen thuộc.

...

-Đội em.- nói xong nó chạy vụt vào nhà vệ sinh.

Nụ cười trên môi hấn tắt ngấm, còn lại là sự mệt mỏi, đau đớn.

5 phút.

-Nào đi thôi.- nó bước ra trong bộ váy trắng tinh dài chấm gót, cùng nụ cười rạng rỡ trên môi.

-Ừ.- hấn đứng dậy, đưa tay ra ý bảo nó nắm lấy, nhưng nó hoàn toàn ngu ngơ như bò đeo nơ không hiểu gì, mắt chớp chớp nhìn hấn.

-Haizz thật là...- hấn nắm tay nó, bước đi.

Ở đằng sau chỉ thấy tấm lưng thẳng tắp của hấn.

Nó thấy thật lạ à nha

~Dù mới gặp mà hấn đã đem lại cho nó cảm giác rất thân thuộc.

Hấn đi trước nắm tay nó, nó đi sau.

...

Ở khoảng cách gần như vậy liệu em có nhận ra anh là ai?

Cứ bước đi bên nhau...

Nhưng con tim của hai ta có thật sự hướng về nhau.

Chỉ còn mình anh luôn ghi nhớ...

Những khoảng khắc tuyệt đẹp ấy...

Anh và em vui đùa thật hạnh phúc.

Đến khi anh đủ mạnh mẽ níu kéo em về phía anh...

Đến khi anh có thể bảo vệ, che chắn cho cả em...

Thì khi đó...

Hai ta sẽ ở bên nhau...MÃI MÃI...

Ra tới cổng bệnh viện, hấn buông tay nó ra, nó thấy có chút hụt hẫng trong lòng.

-Em ở đây đợi tôi, tôi đi lấy xe.- nói rồi hấn chạy đi.

Nó nhìn theo, ánh mắt chứa đầy sự khó hiểu.

Thật sự anh là ai?

Sao anh lại mang đến cho em cảm giác quen thuộc đó?

Có phải chúng ta đã từng gặp nhau?

Anh biết em...

Nhưng em lại hoàn toàn không biết anh là ai.

Trong mơ em thấy đôi mắt ấy, rất giống anh.

Nhưng mà làm sao có thể chắc chắn đây là anh.

...

Mãi suy nghĩ mà nó không biết nãy giờ hấn đang gọi mình.

-Em lên xe đi nhanh kẻo không kịp mất.- hấn rất vội vàng muốn ngắm bình minh cùng nó.

-Ừ.- nó cười nhẹ, mở cửa ghế phụ bước lên xe.

Hấn nhường người qua thắt dây an toàn cho nó.

Khoảng cách gần đến mức có thể nghe nhịp đập của nhau.

Hấn mỉm cười xoa đầu nó rồi yên vị trên ghế lái.

Mặt nó đỏ ửng.

Hấn nhả ga, chiếc xe đen bóng vọt đi.

Trên xe im lặng đến lạ.

-Anh với em quen nhau từ khi nào vậy?- nó phá tan đi cái sự im lặng ấy.

-Từ khi anh thấy em đang bước đi trong gió.- hấn từ tốn trả lời, nhớ về khoảnh khắc ấy.

Em 1 cô bé trong bộ váy trắng...

Đi chân trần...

Bước tường bước trên cát mịn...

Làng gió thổi nhẹ...

Làm rối tóc em...

Ánh mắt hướng ra biển...

Em đứng ngắm hoàng hôn...

...

-Vậy lúc đó em có thấy anh không ạ?

-Lúc đầu là không.- hấn cười.

-À mà tên anh là gì thế?

-Đến giờ mới chịu hỏi sao?- hấn đùa

-Hi, tại em quên mất.

-Phạm Khắc Gia Huy, tên anh. Em nhất định phải nhớ đấy.- hấn nghiêm túc lạ thường.

-Nhất định em sẽ nhớ tên anh hay thế mà.- nó cười, nụ cười tỏa nắng sưởi ấm trái tim đang nguội dần của hấn.

-Đến rồi.- hấn dừng xe, quay sang tháo dây an toàn cho nó, nhưng nó đã nhanh tay hơn tháo, mở cửa chạy ra ngoài mất rồi, vì nó sợ như lúc này, thật

ngượng quá

~Hắn mở cửa bước ra ngoài, đi đến cạnh nó.

-Nơi này là nơi anh gặp em. Khi đó đang là hoàng hôn, nhưng anh lại không thích như thế, anh muốn anh và em cùng ngắm bình minh để khởi đầu cho 1 tương lai sóng gió bất buộc anh và em phải trải qua.

-Anh nói khó hiểu quá.

-Sau này em sẽ hiểu.- hắn cười.

Cả hai im lặng đón chờ bình minh.

Bình minh đang lên dần.

-Anh, bình minh rất đẹp phải không.- nó ngồi xuống cát mịn.

-Ừ, đẹp.- hắn ngồi kế bên.

-Sau này có khi em nhớ ra anh, đến lúc đây em sẽ đi tìm anh có được không? - nó hỏi mắt vẫn nhìn mặt trời mọc.

-Không, em không thể. Nếu em nhớ ra thì cũng đừng tìm anh.- hắn trả lời giọng mang chút đau đớn.

-Tại sao?- nó không vui.

-Tuyệt đối không, đừng tìm anh cho đến khi anh tìm em, hứa với anh chứ.- hắn quay đầu sang nhìn nó.

Nó không nói gì chỉ gật đầu.

Nó và hắn ngồi nói đủ chuyện, chuyện trên trời dưới đất có hết.

Bạn đang đọc truyện *Người Em Chọn Là... Anh Ấy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Ngày Được Hạnh Phúc!

6h30 phút sáng.

-Nào đi ăn sáng thôi.- hắn đứng dậy đưa tay ra cho nó nắm.

Lúc đầu nó cũng ngại nhưng vì có 1 điều gì đó làm cho nó tin tưởng hắn tuyệt đối. Nó đưa tay ra nắm lấy tay hắn đứng dậy.

Hắn cười vì có lẽ nó quên hắn nhưng không hoàn toàn mất cảm giác với hắn, hắn từng lại.

Có lẽ là tôi quá tham lam...

Muốn giữ em cho riêng mình...

Tôi không muốn nghĩ đến...

Cuộc sống của tôi không có em...

Sau này sẽ ra sao?

Cho tôi 1 ngày hôm nay nữa thôi!

Hết hôm nay...tôi sẽ buông tay em ra.

Và đợi đến khi tôi đủ để che chở cho em...

Thì khi đó nhất định...

Tôi sẽ tìm tới em. . .

...

Hắn và nó bước vào 1 quán ven đường.

-Cô cậu ăn gì ạ?- bà chủ quán bước ra.

-Cho cháu 2 tô bún bò ạ.- hắn cười nói.

-Cô cậu đợi 1 lát.- bà chủ quán cười quay vào trong.

Đầu nó đau như búa bổ...

Những hình ảnh mờ nhạt liên tiếp hiện lên. . .

Nó cố lắc đầu, xua tan đi những hình ảnh đó.

Hắn thấy lạ, nhúm mày lo lắng:

-Em sao vậy? Khó chịu chỗ nào hả?

-Không sao đâu.- nó cười, dường như cơn đau đầu đã hết.

-Có rồi đây.- bà chủ quán bê 2 tô bún ra thơm phức.

Mùi thơm nức nở bay tới cái mũi bé xinh của nó.

-Oa, thơm quá.

-Cháu dễ thương thật đấy, may mắn cho cháu có cô bạn gái dễ thương lắm.- bà chủ quán nói.

-Ồ, chớ..-nó chưa kịp phản bác thì hắn chồm người qua bịt miệng nó lại

-Vâng ạ, cháu cũng thấy mình thật may mắn đấy ạ.- hắn cười.

-Chúc 2 cháu ngon miệng nhé.

-Vâng ạ.

-Ừm, ừm, ừm.- nó cựa quậy.

Hắn bỏ tay ra và nhìn nó cười:

-Ăn đi nguội hết rồi.

-Sao lúc này anh nói vậy.

-Thì hôm nay cứ cho chúng ta là vậy đi.- hắn cười.

Nó gạt đầu rồi bắt đầu cầm đũa:

-À quên, chúc anh ngon miệng.- cười híp mắt rồi lại cúi đầu ăn.

-Em ngon miệng- hắn cười vì thật sự thấy hạnh phúc.

Nhìn nó chăm chú ăn, hắn cũng bắt đầu lấp đầy cái bụng của mình rồi còn đi nữa.

15 phút sau.

Sau khi nó ăn bất chấp, không quan tâm tới ai hết, đến khi ăn xong ngước đầu lên thấy hắn nhìn mình chằm chằm thì bất giác đỏ mặt.

-Anh...anh ăn nhanh vậy ạ?

-Ừ.- hắn cười, lấy khăn giấy lau miệng cho nó.

-Đề...để em tự làm ạ.- nó né tránh.

-Ngồi yên.- hấn nhủu mày khi nó kháng lại.

Nó ngồi im luôn, mặc cho hấn làm.

-Rồi đi nào.- hấn đứng dậy, nó lật đật chạy theo.

-Đợi em với.

-Em ra ngoài trước đợi tôi, tôi tính tiền.

Nó gật đầu đi ra ngoài.

Nó tiến về phía biển.

“Nơi này yên bình thật”

Nhắm mắt lại, nó cảm nhận được hương vị mặn mặn của biển, cũng như từng cơn gió thổi vào làm nó mát lạnh, nghe tiếng sóng vỗ thật êm tai.

Hấn nhẹ nhàng ôm nó từ sau. Nó có chút cự quậy hấn liền nói:

-Cho tôi 5 phút.- hấn nhắm mắt tựa cằm lên đầu nó.

Nó không kháng cự.

Tôi ước giây phút này dừng lại đây...

Để tôi được bên em mãi.

...

Hết 5 phút hấn buông nhẹ nó ra.

-Chúng ta đi chơi nhé.- hấn nắm tay nó lôi đi.

Cả hai bước đi trên cát mịn.

Công viên giải trí.

-Em thích chơi cái gì nào?

-Cái kia, cả kia nữa.- mắt nó sáng rực chỉ về phía tàu lượn siêu tốc, với nhà ma.

-Tàu lượn được nhưng còn nhà ma là em chắc chắn muốn chơi không?- hấn nghi ngờ nhìn nó, thông thường thì con gái sẽ rất sợ ma a

~-Em muốn thử cho biết.- nó cười.

-Được giờ chúng ta đi tàu lượn nào.

Nó gật đầu.

Lại quầy bán vé.

-Chị lấy tôi 2 vé tàu lượn.- hấn lạnh nhạt ngoài nó không ai có thể nhận được nụ cười và sự cúi vè của hấn.

Chị bán vé ngậy ngốc nhìn hấn vì cái vè đẹp trời phú ấy.

-Này chị...- hấn gõ nhẹ xuống bàn.

-Ồ vâng.- chị bán vé sực tỉnh.

-Lấy tôi 2 vé tàu lượn, bà chị điếc à, hám trai vừa thôi, anh ấy là của tôi đừng mơ đụng vào.- nó thấy bà chị bán vé cứ nhìn hấn ngẩn ngơ thì tức không chịu nổi, tiến tới ôm lấy cánh tay hấn khẳng định chủ quyền.

-À..vâng.- bà chị xượng chín mặt xấu hổ cúi xuống lật đật lấy vé.- của quý khách đây ạ.

Nó dứt lấy kéo tay hấn đi 1 mạch. Còn hấn này giờ cứ cười tùm tùm mãi, nó khẳng định hấn là của nó làm sao mà không vui cho được.

Leo lên tàu lượn hàng ghế cuối cùng, nó mặc dù vẫn ôm tay hấn nhưng mặt đầm đăm sát khí không thềm nói chuyện với hấn 1 câu nào, xem ra nó ghen rồi a

~~Này...- hấn lay nó.

-Hừ.

-Em có thể..?

-Làm sao?- nó cộc cằn

-Buông tay tôi ra được không?

-Không.- nó vẫn ôm khư khư lấy.

-Em ghen hả?

-Ai thềm ghen, anh là gì mà tôi phải ghen cơ chứ?

-Thế không là gì sao lại ôm tay tôi, hình như tôi nhớ có ai nói tôi là của ai đó mà ta?- hấn cười gian

-Mặc kệ.

-Này giận rồi à?- hấn chọt má nó.

-Hừ.

-Thôi mà.- hấn trẻ con.

Nó nén cười nhưng không được.

-Tha anh đấy. Hừ sau này mà cuốn hút vậy đi.- nó nói mà không suy nghĩ, hiện tại nó đang mất trí hấn như mới gặp lần đầu mà lại nói thế rồi.

- Vâng thưa vỢ.- hấn làm mặt nghiêm

-Á.- nó với hấn đang nói chuyện đột nhiên tàu lượn di chuyển làm nó chúì người ra phía trước, cũng nhờ đó mà nó thấy sau quán ăn kem ven đường, có 1 người khả nghi đang nhìn về phía hấn và nó.

Mày nhúu chặt.

“Hừ, hình như mình chưa kết tội với ai thì phải? nhưng mà hấn ta...”

Nó quay sang nhìn nó ánh mắt khó hiểu.

Hấn đỡ nó, nhưng lại không phát hiện ra gì.

Đột nhiên 2 tay nó choàng qua cổ hấn, làm thân mật giống như đôi tình nhân đang hôn nhau, nhưng mà vào thời điểm tàu lượn uốn éo như thế này thì chắc chắn là không thích hợp.

Hấn bất ngờ đơ phản ứng, mặt đỏ gay.

-Anh, nhìn quán kem ven đường, có người mặc áo đen nhìn chúng ta đấy, có vẻ 1 là anh 2 là em và có thể là cả 2 chúng ta đang làm mỗi ngon đấy nha.- nó nói thềm vào tai hấn lời nói giễu cợt có ý đùa.

-Anh đã thấy.- hấn đưa ánh mắt nhìn về hướng nó nói, nhưng mà với khoảng cách như thế này thì có lẽ hấn sẽ chịu không nổi mắt.

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA...

Tiếng hét của các cô gái trên tàu lượn khi nó lượn xuống.

PẶc...

Môi nó dính thẳng vào má hấn. Quá bất ngờ, 2 người cứ đơ phản ứng như thế.

Nó bối rối buông hấn ra, cuối gầm mặt xuống.

“Ashi, xấu hổ, xấu hổ quá đi, huhu...”

Hắn mỉm cười, tay chạm vào chỗ nó vừa mi.

“Thích thật đấy”

Bạn đang đọc truyện *Người Em Chọn Là... Anh Ấy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Em Phát Hiện Ra Anh...rất Trẻ Con!

Tàu lượn dừng lại.

Là con gái nhưng mà nó không hề sợ trò này, còn cảm thấy thích nữa cơ, nhưng mà vì quá tập trung vào hắn nên quên cảm nhận độ thích mất rồi.

2 đứa nó bước xuống, nó mặt cứ cuối gầm, hắn chủ động cầm tay nó còn tay kia lấy điện thoại ra gọi cho ai đó:

-Đang bị theo dõi.- nói ngắn gọn xong hắn cúp máy.

Người hắn vừa điện đó là thuộc hạ của hắn.

Hắn là bang chủ của 1 bang đứng thứ 5, bang tên S.L được hắn thành lập vào 2 năm trước.

-Bây giờ em muốn làm gì nữa nào?

-Đi...đi nhà ma.- mặt nó vẫn cứ cuối gầm xuống, vì còn xấu hổ vụ ban nãy.

-Ừ chúng ta đi.- hắn dịu dàng.

-Để em mua vé.- nó lon ton chạy đi trước, buông tay hắn ra.

Hắn cười lắc đầu...

-Chị lấy em 2 vé nhà ma.

-Đây em.- chị bán vé vui vẻ cười đưa vé cho nó, hên là bà chị này không hám trai như bà kia.

Tách...

Hắn cầm điện thoại chụp nó, nhưng nó nào biết.

Hải lòng với thành quả hắn cười cười, cầm tay nó lôi vào nhà ma.

Nó cứ ung dung đi, cho đến khi...

Cái gì trắng trắng đang ở trước mặt nó thì phải...

Còn có cái gì đó cứ cầm chân nó kéo kéo nữa...

-Aaa.- nó ôm chặt lấy hắn.

-Đã sợ ma, rồi mà con ham.- hắn cười.

-Hức...hức...em muốn ra...ra ngoài...anh đưa em ra ngoài.- nó sợ hãi nước mắt khóc.

-Ngao nín đi nào anh đưa em ra.- hắn bịt mắt nó lại.

Người người chen chúc trong cái nhà ma, không biết vô tình hay cố ý mà đã đẩy nó ra khỏi còng tay của hắn.

Hắn khi không cảm thấy vòng tay của mình trống rỗng thì lại hoảng hồn vội gọi to:

-Nhưng ơi, Nhưng em ở đâu, em có nghe anh nói không, Nhưng ơi.

Dòng người đẩy hấn ra ngoài, hấn nhìn trong đó không thấy nó vội chạy vào tìm ..

Em đang ở đâu?

Em làm ơn, làm ơn đừng xảy ra chuyện gì...

Chờ tôi nhất định tôi sẽ tìm được em...

Đừng sợ gì cả, hãy đợi cho đến khi tôi bước đến ôm em và nói:

Em đừng sợ gì cả, có tôi ở đây.

...

Nó lạc mất hấn, tâm trở nên vô cùng sợ hãi, khóc càng to hơn.

Trong này tôi biết đi đâu mà tìm hấn chứ.

Anh ơi em sợ lắm.

Anh ở đâu, mau đến với em đi.

Đừng để em 1 mình.

Anh ơi...

...

Hấn tìm hết căn phòng này đến căn phòng khác, lòng vô cùng lo sợ.

Nó cứ đi mà không định hướng, nước mắt lẫn dài.

Kia nó kia rồi.

Hấn chạy lại ôm chầm lấy nó, nó hơi giật mình nhưng khi thấy vòng tay quen thuộc ấy lại thôi.

-Đã có tôi bên em ngay lúc này.

-Em sợ, sợ lắm.hức hức.- nó òa khóc ngay trong vòng tay của hấn.

-Không sao không sao cả.- hấn ôm nó thật chặt.

Là lỗi do hấn đáng lẽ ra hấn phải ôm nó chặt hơn, không để nó rời xa mình.

Hấn dỗ nó nín.

-Ngoan nào, chúng ta đi ăn kem, lên lưng tôi cõng.

-Không em tự đi được.

-Chắc chứ?

-Chắc.- nó gật đầu kiên định

-Vậy tôi sẽ không nói với em là em tự đi sẽ có cái gì đó kéo kéo.- hấn cười gian kinh khủng.

-Anh bắt nạt em...hức.- sao nó dễ mót ướt thế nhỉ, mới thế mắt đã rom róm mắt rồi.

-Thôi nào, tôi xin lỗi.- hấn cuống quýt lau nước mắt cho nó.

-Hức hức...

-Em mà khóc nữa thì không đi ăn kem đâu.- hấn hết cách lấy cái lí do cùi mía ra dọa nó.

-...

Thế mà nó tưởng thật im ru luôn.

Hắn nhẹ nhàng lau đi những giọt nước trong suốt đang vương trên khuôn mặt bé xinh ấy.

Hắn cầm tay dặt nó ra ngoài.

Mới thế mà đã chịu rồi.

Cả hai bước vào quán kem. Đường như 2 bọn nó đã thu hút gần hết tất cả các ánh nhìn về phía mình.

Đẹp đôi thật...

Đó là suy nghĩ hiện giờ của mọi người ở trong quán.

Hắn thì không sao quen rồi, còn nó thì hơi khéps vào hắn tay có phần hơi run.

Hắn thấy nó có phản ứng vậy thì nắm chặt tay nó hơn, nó vì cái nắm tay ấy mà cũng bình tĩnh phần nào. Hắn kéo nó về phía bàn cạnh cửa sổ.

Phục vụ nam đi tới.

-Hai anh chị dùng gì ạ.- phục vụ vừa nói vừa đặt menu lên bàn.

-Anh ăn gì?- nó hỏi hắn, cái gì chứ ăn kem là nó nhanh lắm.

-Em muốn ăn gì?- hắn hỏi ngược lại.

-Dâu, socola.- nó nói mà không cần nhìn menu như đây là thói quen của nó.

-Được, cho tôi, 1 bạc hà, dâu, socola.- hắn nhìn anh phục vụ.

Nó trong bộ váy trắng, tay chống cằm, ánh mắt lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ.

-Em đang nghĩ gì vậy.- hắn tò mò nhìn theo hướng mắt của nó, nhưng mà chỉ thấy công viên trò chơi mà hắn và nó vừa bước từ đấy ra thôi.

-Chỉ là em đang nghĩ, liệu trước khi em quên mất anh thì lúc đó chúng ta có vui vẻ như thế này không thôi.- nó vẫn không dời ánh mắt.

Hắn khựng lại, ánh mắt bị đau thương xâm chiếm.

-Sao em lại nghĩ như thế.- hắn lâu lắm mới xua đi cái cảm giác đau thương kia.

-Lúc trước em nhớ, anh cùng chị nào đấy đăng tin đính hôn- giọng nói nó nhỏ dần, đầu cúi nhẹ.

-Cái đó...

-Của quý khách đây ạ.- chị phục vụ cắt lời hắn.

-Cảm ơn.- nó cười cười.

-Có dùng gì thêm không ạ?

-Không.- hắn

-Vâng chúc quý khách ngon miệng ạ.- chị phục vụ tươi cười đi vào trong.

-Của em này.- hắn đẩy 2 ly kem về phía nó.

Gật nhẹ đầu.

-Anh ăn đi.- nó cười rồi ăn.

-Cho tôi với.- thấy nó đang mút kem bỏ vào miệng thì hắn mè nheo.

-Của anh đấy.- nó cho thìa kem vào miệng, chu môi nhìn hắn.

-Giận.- hắn khoanh tay, mặt giận dữ.

-Phi...haha.- nó cười chảy nước mắt, con trai gì trẻ con có chút mà giận rồi, cái mặt dễ thương chưa kìa.

Nó đâu có biết, ở bên nó hắn mới trẻ con như vậy.

Hắn im lặng ngoắt mặt sang hướng khác.

-Nhìn em này.- nó chồm người qua chỗ hắn, giữ mặt hắn lại.

Ánh mắt hắn vẫn không nhìn nó.

-Mọi người nhìn anh kia.- đúng thật trong quán tất cả mọi ánh mắt đều dồn về phía bàn bọn nó.

-Không quan tâm

-Này...- nó cười gian gian.

Hắn nghe giọng thay đổi bất thường của nó thì cơ thể bỗng chốc ớn lạnh, nhưng đã phóng lao thì phải theo lao thôi. Hắn tiếp tục giận.

Nó kề sát mặt mình vào mặt hắn, cười cực đều.

-Em biết anh đẹp trai như vậy, chắc có nhiều người theo đuổi quá ha.- giọng đùa cợt.

-Tất nhiên.

-Thế thì...- gian cực gian

Chụt...

Nó hôn lên môi hắn, nụ hôn tuy chỉ là phớt qua nhưng đủ làm hắn tê tái.

-Em...vừa làm gì.- hắn nói như không tin vào sự thật, vì lần tàu lượn kia chỉ là vô ý còn lần này...

-Hôn anh.- nó trả lời như đúng rồi.

-Em...

-Sao hết giận rồi chứ, không em lại...- nó cười nguy hiểm (mới có 1 ngày thôi mà đã nhiễm cái bệnh đó từ hắn nặng rồi)

-Tôi không cang em đâu.- không như lúc đầu hắn nhanh chóng giành thế chủ động cười gian, ghi đầu nó chặt và bắt đầu hôn.

Trong quán mọi người rất ghen tị nha...

Cặp tình nhân trẻ này thật là...

Hắn hút hết không khí của nó rồi mới buông nó ra.

-Hừm...ăn kem đi tan cả rồi này.- nó hắn giọng mặt cười xuống chăm chú ăn.

Hắn cười...

-Cho tôi ăn với.- hắn cầm tay đang mút thìa kem của nó lên rồi bỏ vào miệng.

-Của em mà.- nó nhăn nhó vì mất ăn.

-Này...a đi nào.- hắn mút lại thìa kem bạc hà dứt cho nó.

-A.- nó làm theo.

-Ai cho mà ăn.- hắn dứt thìa kem vào miệng mình.

-Anh...

-Tôi sao nào.?

-Trẻ con thật.- nó cười đưa tay lên lau khóe miệng cho hắn.

Hắn thì thích không tả nổi.

-Hi...chụp hình nhé?-hắn lấy điện thoại ra lắc lắc.

-Cái gì chớ chụp hình thì em ô kê liền.- nó nhảy tót qua ghế hắn ngồi.

Cả hai tạo đủ kiểu, chụp rất nhiều.

Cà quán ghen tị chết mất trời ơi.

Chụp xong hấn và nó đứng dậy, hấn đi tính tiền nó ra cửa đứng đợi.

Bạn đang đọc truyện *Người Em Chọn Là... Anh Ấy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Hạnh Phúc Em Nhé!

-Chúng ta đi shopping nhé.- hấn ra nắm tay nó hỏi.

Gật.

Trung tâm mua sắm virgo.

-Anh cái kia đẹp kìa.- nó chỉ tay vào 2 cái áo đôi có in chữ.

-Ừ em thích cái đó hả?

Gật

-Em thích.

Chỉ đợi câu trả lời của nó là hấn lập tức kéo tay nó đi vào quầy bán.

-Lấy tôi 2 cái kia.- hấn chỉ tay lên cái áo lúc nãy nó nói.

-Vâng.- cô nhân viên gật đầu.- của 2 em đây.

-Em vào thử đi.

-Anh cũng thử, nha, nha.- nó cầm tay hấn lắc qua lắc lại.

-Rồi rồi, tôi sẽ thử.- hấn cười xoa đầu nó.

Cả 2 bước vào phòng thay đồ riêng. Sau 1 phút cả 2 bước ra, mọi người ở đây ai cũng phải nhìn vì hấn và nó quá đẹp đôi.

-Anh thấy em mặc đẹp không?- nó tung tăng chạy tới nắm tay hấn.

Hấn lắc đầu.

-Vậy hả? để em thay.- mặt nó bị xị, buông tay hấn ra quay lưng đi vào trong.

-Em đi đâu?- hấn nhanh chóng chụp lấy tay nó.

-Anh nói không đẹp, em đi thay.- giọng nó buồn buồn.

-Haha, ngốc tôi đùa đấy, có ai đẹp hơn công chúa của tôi cơ chứ.- hấn cười, xoa đầu nó.

Các cô gái ở ngoài cũng phải ghen tị với nó.

-Hừ ghét.

-Thôi nào, đi tiếp nào.- hấn biết nó chỉ nói vậy thôi, không ghét hấn được đâu.

Hấn với nó ra thanh toán bằng thẻ của hấn rồi thản nhiên nắm tay nhau đi.

-Anh...- nó lạy lạy hấn nói thầm

-Sao đây?

-Sao mọi người cứ nhìn... .

-Ha, em không biết à?

-Biết gì cơ?

-Tôi đẹp trai quá họ mới nhìn.- ừ thì đúng thế thật nhìn coi ai cũng nhìn đặt biệt là các cô gái.

-Thế á? Em mới phát hiện ra trình độ tự sướng của anh hơi bị cao luôn đấy nhá, thôi làm ơn đừng có đu dây điện nữa khổ quá xuống đi.- nó cười đều, nhón nhón lên giả vờ kêu hấn xuống.

-Em... .

-Em làm sao nào?- nó tí ta tí tởn vì chọc được hấn.

-Không nói với em nữa chúng ta đi mau giày.

Nó cũng thôi đùa, cả 2 bước vào shop giày.

-Hai anh em muốn mua gì?- chị nhân viên hám trai mắt chớp chớp nhìn hấn.

-Xin lỗi chúng tôi không phải anh em, và lại vào shop giày không mua giày mua gì?- nó khoanh tay kênh kiệu nhìn chị ta.

-Tôi xin lỗi, mời 2 em vào xem.- chị cúi mặt xấu hổ.

Nó gật đầu kéo hấn vào trong. Bây giờ hấn đứng yên vì muốn xem con bé ngốc nhà mình mới gặp hấn đây thôi theo danh nghĩ bạn gái hấn thì sẽ làm như thế nào... .đúng thật nó không làm hấn thất vọng.

-Giày ở đây đẹp thiệt a

~~Em thích sao?

-Tất nhiên ai lại không thích.

-Giày cao gót?

-Ừ, mơ đi em không thích giày cao gót, không bao giờ.- nó chu môi lên.

-Thế em thích mang cái gì nào?- hấn cười nó thắc mắc, hấn tưởng con gái ai cũng thích giày cao gót cơ mà.

-Giày cặp, đẹp không anh.-nó cười tay cầm 2 đôi giày màu đen dơ lên.

-Ừ, đẹp.- hấn cười không tươi như ban nãy nữa.

“Con ngốc này, em có biết tặng giày là gì không hả?”

-Em thử đi.

-Anh cũng thử.

-Ừ,để tôi mang giúp em.- hấn đẩy nó ngồi xuống ghế, 1 chân hấn quỳ xuống đấy, chân kia để chân nó lên rồi bắt đầu mang giày cho nó.

Được dịp nó nhìn hấn thật kĩ, mũi cao, mắt sâu, khuôn mặt góc cạnh, da trắng mịn mà người con gái nào cũng mong ước có được, nhìn hấn thật là đẹp a

~Nó nhìn hấn không chớp mắt, nhìn con người này thật là quen nha, từng hình ảnh hiện lên trong đầu nó... .

“...từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ quan tâm cậu cả...”

Hai tay ôm đầu lắc thật mạnh, cho con đầu đầu kia biến mất, nước mắt cũng vô thức rơi.

Nó lơ mơ nhận ra, người nói câu ấy với nó là...hấn.

Giọt nước mắt vô tình rơi trên tay hấn, hấn đang cột dây giày cho nó cảm giác ướt ở bàn tay làm mọi hoạt động của hấn dừng lại, ngược đầu lên là khuôn mặt đầy những giọt nước mắt của nó. Hấn hoảng hốt lau đi những giọt nước mắt ấy, rồi ôm nó thật chặt.

-Em làm sao? sao lại khóc?- hấn đau, đau nơi ngực trái sao nó lại khóc, ở bên hấn không vui đến vậy sao?

-Em không sao? chỉ là cảm động quá thôi.- nó biện minh

-...- hần không nói gì chỉ ôm nó chặt hơn, nó đã nói dối thì hần phải tin thôi.

-Hi, anh mang giày vào đi.- nó cười đẩy hần ra.

-Ừ.- hần có chút buồn.

-Đề em giúp.

-Tôi tự mang được.

-Ừ đề em giúp.- nó nhất quyết đòi mang cho hần.

-Rồi rồi, em mang giúp tôi.- hần chịu thua

Nó cười tươi, rồi giúp hần mang giày.

-Đã xong - nó đứng dậy.

Hần cười xoa đầu nó.

-Em có khát không?- hần nắm tay nó ra quẹt thề.

-Có.

-Vậy chúng ta đi uống nước.

Gật

Đưa nó tới trước cửa quán cà phê hần nói nó cứ vào trước hần đi ra đây tí vào sau thế là hần chạy đi mất. Nó ngần ngừ nhìn bóng lưng hần khuất sau cửa hàng, 1 lúc sau nó đi vào chọn bàn cạnh cửa kính.

-Em uống gì?- anh phục vụ đưa menu cho nó.

-Em đợi bạn luôn ạ.- nó cười tươi, khẽ quan sát anh phục vụ, nhìn có vẻ không giống nhân viên phục vụ ở đây, khuôn mặt cũng rất đẹp, tuổi thì chắc hơn nó 1-2 tuổi là cùng.

-Ừ có gì cứ gọi.- anh phục vụ bắt giắc đồ mặt, cuối đầu xuống quay lưng đi.

Nó nhìn đồng hồ

5h 15'

Vậy là hần đi được 15 phút rồi, sao đi lâu vậy không biết.

A~ hần kia rồi.

Tay rút túi quần, hần thông dong đi vào quán.

Nhìn thấy hần nó vẫy tay cười tươi. Mặt hần lạnh tanh bước tới kéo ghế ngồi.

-Anh đi đâu thế?- nó tò mò

-Tôi nhất định phải trả lời?- hần nghiêng đầu, lạnh nhạt nói.

-Không phải.- nó thấy lạ lạ từ lúc đi với nó đến khi hần chạy đi thì lúc nào hần cũng ân cần dịu dàng trả lời hết tất cả các câu hỏi của nó chứ không phải như thế này.

-...- hần im lặng không nói.

-Anh uống gì?- nó cười cười xua đi cái suy nghĩ vớ vẩn kia.

-Không cần, tôi nói nhanh rồi sẽ đi thôi.- hần lạnh lùng.

ĐỪNG..

Tiếng sấm ngoài trời làm nó có cảm giác bất an.

-Anh nói đi.

-Tôi với cô hiện tại như cô thấy bạn gái trên danh nghĩa đủ 12 tiếng và cô cũng chẳng nhớ tôi là ai à mà đừng nhớ thì tốt hơn...- hấn ngừng nói xem phản ứng của nó.

Nó không nói gì chỉ ngồi im lặng cuối gầm mặt nghe hấn nói.

Đầu nó đau nhức, từng hình ảnh của nó và hấn đều hiện ra...

Hấn nắm tay nó chạy dưới sân trường.

Nó và hấn vô tình hôn nhau và đó là nụ hôn đầu.

Hấn lạnh nhạt, không quan tâm nó.

Hấn cùng Thảo Mai đi trước mặt nó tình cảm.

Và hôm nó tai nạn hấn hôn Thảo Mai.

Còn tin hấn cùng Thảo Mai đính hôn...

Nó nhớ ra nhớ ra tất cả, con người mà nó vô tình quên không ngờ hấn lại mang đến cho nó nhiều nỗi đau trong khoảng thời gian ngắn như vậy đây, nức cười! sao nó lại phải đau vì hấn.

Nó ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng làm hấn giật mình hoảng hốt nhưng mà nhanh chóng lấy lại bình tĩnh:

-Cô hiểu ý tôi chứ?

-Tôi hiểu, rất hiểu là đằng khác và tôi cũng không có ý định xem anh là bạn trai, mà chỉ là mượn anh làm công cụ vui chơi ấy mà. Đúng tôi từng quên anh, tôi cũng mong là anh đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa à mà chắc anh cũng muốn vậy, nếu cần thiết tôi chuyển trường thế thôi, tôi đi trước.- nó cười đứng dậy quay đi.

Hấn đau nhói...

Thì ra em đã nhớ ra rồi...

Nhớ ra tôi là ai rồi... và chắc có lẽ nhớ ra thì em cũng đã rời xa tôi rồi.

Em có lẽ đã hết yêu tôi lâu rồi.

Nói những lời tàn nhẫn như vậy em có biết tôi đau lắm không?

Ừ mà có là gì của nhau đâu đúng không em?

Tôi xin lỗi...

Đợi đến lần sau khi tôi gặp lại em nhất định...

Em phải hạnh phúc em nhé!

Bạn đang đọc truyện *Người Em Chọn Là... Anh Ấy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Sự Thật Bất Ngờ.

Nó vừa ra khỏi quán trời bắt đầu đổ mưa.

Nó mặt kệ cứ bước đi lang thang không xác định phương hướng, trời mưa to hơn, ngoài đường ai cũng lo chạy đi trú mưa còn nó cứ bước chậm chậm như thế.

Nếu em không nhớ ra thì tốt biết mấy.

À mà không, nếu hôm nay em không đi cùng anh thì sẽ chẳng có chuyện gì đâu anh nhỉ?

Nếu như thế, ngay lúc này đây em không phải đau... đau đớn như thế này.

Thà là em không nhớ...

Cho con tim em yên lặng...

Không phải đập lạc nhịp vì quá nhanh khi ở gần bên anh.

Cũng không phải đau đớn khi xa anh...

Anh tàn nhẫn lắm...

Rất tàn nhẫn...

....

Chân vô thức bước đi, đầu hoàn toàn trống rỗng, khuôn mặt không cảm xúc, ánh mắt lạnh lẽo nhưng tuyệt đối không rơi 1 giọt nước mắt nào.

Điện thoại rung, nỗ cũng chẳng màng quan tâm

Nhưng rung đến lần thứ 10 nó bắt buộc phải nghe..

-Alo.

-Nhưng hả? Con đang ở đâu đây.- là mẹ nó, từ nhỏ đến lớn rất ít khi nó ở cùng ba mẹ hoặc là gọi điện cũng không có lấy 1 cuộc, nay đột nhiên mẹ nó gọi, nó có dự cảm lạ.

-Con đang trên đường về ạ, sao thế mẹ.- nó trả lời bằng giọng bình tĩnh nhất.

-Về nhà nhanh đi, mẹ có chuyện cần nói.

-Vâng.

Tút...tút

Mẹ nó tắt máy rồi, chắc bà không phải mẹ nó hay sao ấy.

Nó thở dài thôi thì cũng đã quen với sự lạnh nhạt như thế của mẹ rồi, không sao.

Mở cửa bước vào.

Cậu, nhỏ An, ba mẹ nó còn có cả 2 cô chú nào nữa.

-Con chào ba mẹ, con chào cô chú.- nó lễ phép cuối đầu chào.

-Ừ đi đâu mà người ướt mem vậy con, lên phòng thay đồ đi rồi xuống đây ba có chuyện muốn nói.- ba nó nói ánh mắt che dấu sự buồn bã.

-Vâng ạ.- nó bước lên phòng.

5 phút sau.

Nó bước xuống, cùng bộ đồ mới thay và tóc buông thả vừa được sấy khô.

-Con ngồi xuống đi.- cô lạ mặt nói nó ánh mắt yêu thương.

Nó nhúm mày khó hiểu nhưng cũng ngồi xuống bên cạnh Ân.

-Sao 2 đứa mày ở nhà tao?- nó ngồi xuống cạnh Ân thì thào vào tai cậu

-Có việc thôi.- cậu trả lời cũng như không, cậu không bắt ngờ khi nó nhớ ra vì hẳn đã gọi điện cho cậu nói là nó đã nhớ ra và nhờ cậu chăm sóc nó giúp hẳn, nghe giọng hẳn lúc đây thật có gì đó rất đau khổ.

-Nhưng thật ra vào 17 năm trước...

-----quá khứ-----

King kong khing kong

-Đề anh ra mở cửa.- ông Lâm ba nó của bây giờ.

-Vâng- mẹ nó.

Ông Lâm vừa mở cổng bước ra ngoài thì không thấy ai chỉ thấy có đứa bé chưa tròn 1 tuổi được quấn trong chiếc khăn đỏ, kèm theo tờ giấy gì đấy.

Ông vội bế đứa bé lên đưa vào nhà.

-Em ơi mau xem.- Ông Lâm vui mừng vì 2 vợ chồng ông lấy nhau được 2 năm rồi nhưng chưa có con, nay được đứa bé gái ông bà quyết định nhận đứa bé làm con.

-Anh ơi tốt quá rồi, mình nhận nó làm con nha anh.

-Ừ.- ông Lâm cười.

Bỗng bà thấy bức thư được nhét trong chăn của đứa bé bà vội mở ra đọc:

“Chào anh chị, chúng tôi biết anh chị không có con nên tôi mong anh chị chăm sóc giúp tôi con bé. Gia đình tôi thật sự không muốn nhưng vì tình thế quá cấp bách, nguy hiểm nên không tiện mang bé theo. Tôi cầu xin anh chị, sau này nhất định tôi sẽ quay lại tìm con và báo đáp ân nghĩa”

Thế là từ đó ông Lâm và vợ mình nuôi nấng đứa bé đó.

Và đứa bé đó chính là nó.

-----Kết thúc quá khứ-----

-Con ơi, mẹ xin lỗi, vì năm xưa mẹ không thể đưa con đi gặp nguy hiểm được, con hay tha lỗi cho mẹ.- bà Tuyết mẹ của nó thật sự quý xuống chân nó.

-Cô cô làm gì vậy? cô đứng lên đi.- lúc này nó rất rồi, như nó nghĩ đúng thật ba mẹ nó hiện tại đâu có phải ba mẹ ruột.

Nhưng ông Lâm và vợ làm vậy vì có lý do, tránh mặt nó, lạnh nhạt với nó thì sau này cắt đứt mối dề. Tuy là vậy nhưng ông bà Lâm rất yêu quý nó xem nó như con đẻ của mình.

-Con về với ba mẹ nha con, về sống với ba mẹ đi.- bà Tuyết vẫn cầu xin nó nước mắt rơi đầy khuôn mặt.

-Cô đứng dậy đi cô.- nó luống cuống đỡ bà Tuyết đứng dậy.

-Con về sống với ba mẹ đi đã lâu rồi 17 năm rồi còn gì.- Ông Hoàng chồng bà Tuyết đứng dậy nói với nó đầy yêu thương.

...- nó im lặng không nói gì, quay đầu sang nhìn Ông bà Lâm, rồi lại nhìn cậu, nhìn nhỏ, lòng nó rối bời, theo ba mẹ ruột hay ở lại với ba mẹ đã nuôi mình 17 năm trời.

-Con đi đi, về với ba mẹ của con họ mới chính là người nhà của con, theo họ con sẽ có tương lai hơn.- đang lúc rối thì mẹ Lâm của nó lên tiếng, ánh mắt ngọt ngào yêu thương mà trước đây nó chưa hề cảm nhận được ở bà.

Một phần nó cũng không biết sau khi lạnh nhạt với nó bà đều khóc nước mắt nghĩ rằng sẽ nhanh thôi nó sẽ rời xa bà theo ba mẹ ruột của nó.

-Con muốn ở một mình.- nó cúi mặt xuống, quay bước đi ra ngoài.

Cậu đứng dậy đuổi theo nó nhưng nhỏ nhanh chóng cầm lấy tay cậu rồi lắc đầu.

Cậu đành bất lực ngồi xuống, cả cậu và nhỏ ai mà tin được cái con bé nhao nhao kia lại có thân phận phiền phức thế chứ.

Ba mẹ nuôi là nhà kinh doanh đứng đầu cả nước, ba mẹ ruột có thể lực lớn nhất ai ai cũng phải nể mặt (bịa đấy).

Hiện tại nó thân phận của 1 cô con gái của nhà kinh doanh, còn là tiểu thư của Hàn gia.

Con gái ai mà không mong mình là công chúa nhưng còn nó thì sao liệu có đồng ý đi cùng ba mẹ ruột ước mộng của các cô gái hay vẫn làm 1 đứa con gái bình thường?

Chương 17: Quyết Định

Nó đi thẳng ra bờ biển. (chắc m.n biết nơi nào rồi nhì)

Ngay tại đây vào mấy tiếng trước nó hạnh phúc đi bên hấn, sau đó sự thật phũ phàng do chính miệng hấn nói ra rằng nó là bạn gái trên danh nghĩa, nó đau đốn. Về nhà lại thêm 1 cú shock nữa rằng là nó từ trước đến giờ tổng cộng 17 năm 11 tháng, sống cùng ba mẹ nuôi nay đột nhiên ba mẹ nuôi đến tìm đòi đưa nó về nhà.

Trách làm sao được, cuộc đời nó đã như vậy chưa chắc sau này sẽ yên bình hơn.

Nó ngồi bệch xuống cát, hướng nhìn xa xăm ra biển.

Nên đi hay ở lại?

Ở lại những kí ức kia của nó và hấn cứ hiện về... từng góc phố... từng con ngõ... thậm chí cả từng quán ăn...

Mọi thứ khi nhìn vào đều hiện lên hình ảnh của hấn.

Có lẽ nó nên đi thôi, đi thật xa để quên hết mọi phiền muộn nơi này, sống thật vui vẻ, hạnh phúc. Có lẽ nó nên làm vậy.

Ông bà Lâm, ba mẹ ruột, cậu, nhỏ đang nóng ruột chờ nó ở nhà.

Cạch...

Nó vặn cửa bước vào.

- Con về với ba mẹ nha con.- bà Tuyết vội vàng chạy lại cầm tay nó ánh mắt cầu xin.

- Để từ từ con bé chắc shock lắm- ông Hoàng đặt tay lên vai bà Tuyết.

- Con quyết định đi, mọi sự chúng ta đều nghe theo con.- ông Lâm nói ánh mắt hướng về nó mong chờ.

- Ủ, con quyết định đi.- bà Lâm.

- Mày nói đi bất cứ chuyện gì tao đều ủng hộ mày.- cậu nhìn nó chờ đợi câu trả lời.

- Ủ cả tao nữa.- nhỏ cũng mong chờ lắm

Nó nhìn từng người có trong căn phòng, rồi tiếng tới ôm lấy ông bà Lâm:

- Ba, mẹ con là con ba mẹ cho dù là trước kia hay bây giờ, nhưng mà con không muốn ở đây nữa, ba mẹ tha lỗi cho con bất hiếu.- nó bật khóc nức nở.

- Ta biết con gái của ta rất mệt mỏi, vậy con đi đi về với ba mẹ ruột của con sau này và mãi mãi nhất định con mãi là con gái của chúng ta.- ông Lâm xoa đầu nó nhẹ nhàng nói.

- Nhất định, sau này cửa căn nhà này luôn mở rộng chào đón con về.- bà Lâm biết rồi nó sẽ rời xa mình nên đã chuẩn bị tinh thần rồi nhưng mà khi nghe chính miệng nó nói ra thì nước mắt không kiềm chế được mà rơi.

Nó buông nhẹ hai người ra rồi tới chỗ cậu và nhỏ.

- Cảm ơn hai bạn mày đã ở bên tao lúc tao cần, có lẽ sau này tao sẽ nhớ 2 đứa bay lắm- nó cười cười mà ánh mắt hiện lên tia đau xót.

- Cần gì nhớ.- cậu cười

- Đúng rồi chả cần mày nhớ đâu.- nhỏ hùa theo

- Này... này- nó nhủu mày.

- Tao quyết định rồi...

- Chúng tao sẽ đi với mày.- nhỏ và cậu đồng thanh choàng tay qua ôm nó. Nó thì cười rơi cả nước mắt.

-Cảm ơn 2 đứa bọn mày nhiều lắm.

Nó buông ra bước gần tới ba mẹ ruột của nó.

-Thật sự lúc này con rất hoang mang, nhưng mà nếu sự thật là vậy thì con sẽ đi về nơi thuộc về con.- nó cuối gằm mặt xuống nói lí nhí.

-Cảm ơn con, cảm ơn con nhiều lắm.- Bà Tuyết ôm lấy nó khóc nức nở.

-Sau này chúng ta nhất định sẽ bù đắp cho con, cho con những gì mà 17 năm qua chúng ta chưa làm được, ta hứa với con, con gái của ta!- Ông Hoàng nói tay vỗ về nó.

...

-Cảm ơn anh chị đã giúp chúng tôi nuôi lớn con bé, sau này có gì khó khăn anh chị cứ nói nhất định chúng tôi sẽ giúp hết sức.- Ông Hoàng.

-Con bé tuy chỉ là được chúng tôi nuôi nấng nhưng mà chúng tôi đã sớm xem nó là con gái của mình rồi. Bao năm qua có gắng không gần gũi với con bé để hôm nay không lại phải rơi lệ như vậy chỉ là không ngờ lại sắp xa nó sự chuẩn bị ấy lại như không.- Ông Lâm thở dài nói.

-Chỉ vì năm đó tình thế quá khó...- Ông Hoàng không muốn nghĩ về cảnh 17 năm trước ông phải bỏ lại đứa con gái của mình mà ra đi.

-Thôi dù gì chuyện cũng đã qua rồi, tôi chỉ mong sau này anh chị cho con bé về đây chơi.- Ông Lâm thấy được nét thống khổ trên mặt ông Hoàng nên lãng sang chuyện khác.

-Không vấn đề gì.- ông Hoàng cười cười.

Hai ông ba cứ luyên thuyên mãi, còn hai bà mẹ cũng chả khác là mấy.

3 bọn nó rủ nhau đi ra sau vườn chơi cả rồi, thôi mặc kệ cứ coi như 4 người họ là bạn bè lâu năm gặp lại.

-Mày chắc chắn sẽ đi chứ?- Cậu 2 tay cho vào túi quần, dựa lưng vào tường nghiêng đầu hỏi nó.

-Chắc chắn.- nó ngồi xuống xích đu ngược đầu lên nhìn cậu

-Mày có hối hận không?- nhỏ ngồi cạnh nó hỏi.

-Không, tao đã làm thì sẽ không hối hận.- Nó nhìn xa xăm.

-Kể cả mày yêu Huy?- cậu có đau lòng.

-Ừ, tao không hối hận.- Nó nói nhỏ lại giọng cố kìm nén để không rung.

...

Nghe xong câu trả lời của nó cuộc nói chuyện rơi vào im lặng.

~Độc xong có gì m.n cứ chắt chém, nhận xét cho Au biết để Au còn xem xét lại truyện nha!

Thân ^^

Bạn đang đọc truyện *Người Em Chọn Là... Anh Ấy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chúc Anh Hạnh Phúc.

Tuy là quyết định đi cùng ba mẹ nhưng mà nó muốn ở lại đây 1 ngày nữa, để đi học làm tất cả những thứ nó muốn trong 1 ngày hôm nay trên mảnh đất 17 năm nó lớn lên.

Tâm trạng vui vẻ mặc trên người bộ đồng phục của trường nó chào ba mẹ rồi bước ra khỏi cổng.

-Mày lễ mễ quá!- nhỏ nhăn nhó vì chờ nó này giờ.

-Hi muộn có 5 phút à nha.- nó cười trừ chạy tới khoát tay cậu và nhò rồi bước đi.

-Hôm nay nhất định tao phải chơi cho đã mới được.- nó vừa đi vừa nghĩ tới cái cảnh được ăn uống vui chơi thoải mái không phải lo gì cả.

-Mày chỉ lo ăn với uống chứ gì?- cậu cốc đầu nó.

-Ui da...tao vừa bị mất trí nhớ đấy mày có cần phải mạnh tay vậy không hả thằng ôn dịch kia.- nó ôm đầu mắng cậu như xối nước.

-Hơ mày còn nhớ mày vừa bị mất trí ấy à?- cậu khinh khinh.

-Hừ...không thèm chấp.- nó lườm

Nhỏ thấy mình như người thừa á, cứ mỗi lần đi với 2 đứa nó thà đi 1 mình cho đỡ buồn còn hơn.

Đến trường...

Nó thấy hấn đang đi cùng Thảo Mai.

Nhắm mắt hít thật sâu, nó bước lại gần chỗ hấn và Thảo Mai. Cậu giơ tay kéo nó lại lắc đầu ý bảo đừng đi nhưng nó chỉ cười rồi cầm tay cậu gỡ ra khỏi tay mình.

-Nhưng...- nhỏ định nói cái gì đó thì cậu đã nhanh chóng ra dấu tay đặt lên miệng nhỏ khoảng cách lúc này cực gần, tim nhỏ đập loạn nhịp...

“Làm ơn đi Ân, đừng có làm mấy cái hành động như vậy nữa được không hả?”

Hấn cũng thấy nó đang tiến về phía mình sao lòng lại đau thế này chẳng lẽ mới ngày hôm qua đó mà hôm nay nó như không có chuyện gì rồi ư?

-Chào lớp trường.- nó tươi cười chạy lại vẫy tay với Thảo Mai.

-Chào.- Thảo Mai cũng làm như thân thiện lắm mặt dù trong lòng rất ghét nó, rõ ràng ả ta hôm qua còn muốn...

-Nghe nói hai người sắp đính hôn?- nó giả vờ.

-Ừ, ngày mai chúng tôi sẽ đính hôn.- Thảo Mai cười rạng rỡ ôm lấy cánh tay của hấn, hấn lúc đầu cũng nhúu mày định rút ra nhưng thấy nó lại thôi. Hấn phải cho nó thấy hấn thật sự hạnh phúc.

-Xem ra hai người rất hạnh phúc nhỉ?- nó cười cười sờ sờ cái mũi.

-Tất nhiên rồi, phải không anh?- Thảo Mai tỏ ra rất hạnh phúc quay sang hỏi hấn.

Hấn gật đầu ngượng ngịu, ánh mắt có chút khó chịu.

-Chúc hai người hạnh phúc nhé!- đây lời nói thật lòng của nó cầu chúc cho hấn hạnh phúc.

-Cảm ơn.- Thảo Mai.

-Tôi đi đây, tạm biệt.- nó quay lưng đi để che vội giọt nước mắt đưa tay vẫy vẫy.

-Tạm biệt.- hấn lẩm bẩm trong miệng, có lẽ sau ngày mai ngày hấn đính hôn với người đang đứng bên cạnh hấn đây thì hấn với nó không gặp nhau nữa. Nhưng hấn đâu biết rằng hết ngày hôm nay nó với hấn cách nhau cả nửa vòng trái đất muốn gặp cũng khó.

Thảo Mai bên cạnh khó chịu vì cô biết từ lúc thấy nó trong mắt hấn chỉ có nó hoàn toàn không tập trung.

Nó cuối gằm mặt bước tới chỗ cậu và nhỏ đang đứng đợi nó và sẵn xem nó định là gì luôn.

-Tao làm được rồi.- nó ngược đầu lên cười thật tươi nhưng mà nụ cười đó không thể hiện sự vui vẻ vì nó bây giờ nước mắt rơi đầy.

Cậu và nhỏ chỉ biết im lặng với tình trạng hiện giờ của nó, có con bé nào ngốc đến nỗi đi chúc người mình yêu hạnh phúc với người khác không chứ?

Cậu kéo tay nó đi, nhỏ cũng đi theo quen bị bỏ rơi rồi nên trong tình thế này nhỏ cũng nhanh chóng đi theo thôi.

Đến cánh đồng bồ công anh cậu buông tay nó ra:

-Khóc thì khóc đi, khóc cho to vào, chỉ riêng hôm nay thôi còn hôm sau phải mạnh mẽ lên nghe chưa?

Câu nói của cậu vừa hết nước mắt nó bắt đầu rơi nhiều hơn.

Nó cứ đứng đó khóc, cậu nhìn nó khóc, nhỏ nhìn cậu và nó bên cạnh nhau.

...

Anh hạnh phúc... hạnh phúc nhé!

Cho em khóc vì anh hết hôm nay thôi.

Từ ngày mai em sẽ không khóc nữa.

Em sẽ mạnh mẽ... bước đi trên con đường không có anh.

Sau này nếu có gặp lại thì cũng chỉ là 2 người bạn cũ gặp lại, phải không anh?

Đúng vậy đó, chỉ là 2 người bạn gặp lại...

Hoàn toàn không có mối quan hệ nào cả.

Còn nếu...

Anh không muốn...

Em có thể không xuất hiện trước mặt anh nữa.

Còn nếu lỡ gặp nhau trên đường thì...

Cứ lướt qua nhau như chưa từng quen, nha anh!

....

Bạn đang đọc truyện *Người Em Chọn Là... Anh Ấy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ngày Cuối.

Khóc xong nó tự mình lau nước mắt...

Nó quyết định rồi, sau này phải mạnh mẽ lên, nhất định không được khóc, khóc thì phải tự lau không được để ai thấy mình yếu đuối, nhất định là như vậy!

-Sao hết dư nước chưa?- cậu đưa tay lên lau nước mắt cho nó, nhưng mà thấy nó tự lau cậu lại đưa tay lên vén mái tóc bay phất phơ trong gió của nó sang bên tai.

-Đ...ó...i.- khóc hồi lâu nó bị lạc giọng.

-Ừ, khóc xong cũng phải đi nạp lại năng lượng thôi nhĩ?- cậu cười bẹo má nó.

Nó gật đầu né tránh, ở đây còn có nhỏ mà với lại cậu nhéo đầu chết được.

Cậu hơi nhăn mày, như cũng thôi rút tay lại đi trước.

...

Tại quán.

Cái số của nó, lại đến ngay cái quán trước công viên mà hôm hấn với nó...

Nó giựt tay áo cậu...

-Ăn kem sao lại vào đây?- nó nói lí nhí.

-Chẳng phải mày đố sao?- cậu nghiêng đầu.

-Đố nhưng mà cái này quán cà phê mà.

-Mày muốn ăn kem?

Gật đầu.

-Ui da...sao lại cốc nữa.- nó ôm đầu mếu.

-Đói...ăn kem...có ai như mày không?- cậu cuối cùng cũng cười.

-Có mà.- nó gân cổ lên cái.

-Ai?- cậu cũng tò mò ai mà lại khác người y chan nó vậy chứ.

-Con An kìa.- nó chỉ tay về phía nhỏ đang đứng bấm điện thoại.

Thật ra cầm điện thoại nói là bấm thôi chứ thật ra nhỏ đang xem hình chụp lên....cậu.

Cậu hết cách kéo nó vào trong.

-Cái này quán cà phê mà cái thằng ôn dịch kia.

-Bây giờ mày có vào không?- cậu không muốn nói nhiều biết càng nói nó lại càng cái nên thôi hỏi 1 câu thách thức vậy thôi.

-Có.- nó ỉu xiu.

Nó và cậu bước vào hoàn toàn quên mất sự tồn tại của nhỏ, nhỏ đành thôi quay lưng bước đi cầm điện thoại nhắn tin cho nó rồi về luôn.

Nói là về vậy chứ nhỏ lại đi lang thang trên phố, lần đầu nhỏ có dịp nhìn kĩ từng góc phố nơi mười mấy năm trời mình sống.

Bước vào quán nó mới nhớ tới nhỏ thì điện thoại rung có tin nhắn.

“2 đứa mày đi chơi vui nha, tao về trước, lần cuối cùng thôi đó, sau này nhất định tao sẽ dành lấy đó ^^ . Đi nhớ về sớm mai còn đi.”

Nó mỉm cười.

“Con nhỏ ngốc này”

Nó biết nhỏ yêu cậu trước khi lúc nhỏ cảnh cáo nó, nên cũng chẳng bất ngờ gì.

Cậu với nó đi lên lầu trên

Trước khi lên mất nó lướt ngang qua cái bàn mà nó và hấn đã ngồi vào hôm ấy...

Dường như chỉ mới đây thôi, hình ảnh hấn và nó ngồi đó cứ hiện lên...

“Đã hứa là phải mạnh mẽ lên mà”

Nó tự cốc đầu mình, lại nghĩ về hấn nữa rồi. Thôi kệ không sao đâu dần rồi sẽ quen ấy mà. Nó và cậu bước vào phòng ăn.

-Mày ngồi đi.- cậu kéo ghế cho nó.

-Ồ, sao hôm nay mày hào phóng thế?- nó nói đều đều vì mọi hôm cậu chỉ đưa nó đi ăn kem, hoặc ăn sáng thôi chứ vào phòng ăn thế này....

-Mày không muốn ăn à?- cậu hiểu ý nó.

-Có có chứ, tao cũng đâu có ngu đâu mà không ăn.

Thức ăn được mang lên, toàn là món nó thích.

-Ê mày, mày định cho tao ăn mai lên máy bay cái máy bay rớt à?- nó nhìn đồng hồ ăn trên bàn.

-Ăn đi nhiều chuyện quá, sang đó thì không được ăn mấy món này đâu.- cậu gấp bỏ vào chén nó.

Nó gật đầu cuối xuống ăn.

Nhìn nó không tập trung ăn cậu biết nó đang suy nghĩ về cái gì và về ai.

...

Đau thật đấy ngồi bên anh mà em nghĩ về cậu ta!

Nếu ngày mai...

Em buông tay anh ra...

Chạy về bên hấn thì anh phải làm sao?

Có nên để em đi... Hay là... anh sẽ níu...

Có lẽ anh sẽ để em đi...

Rồi tự mình bước sau em...

Nhìn em hạnh phúc...

Nếu em muốn đi anh sẽ... buông.

...

Ăn xong nó và cậu bước xuống phố đi dạo, để nhìn lại 1 lần nữa những kí ức tươi đẹp kia.

-Mày tính đi khi nào về?- cậu chợt hỏi.

-Về đây á?- nó đưa tay ra hứng gió.

-Ừ, về đây.

-Có thể 1 năm, 2 năm, 3 năm... và cũng có thể sẽ không về nữa.- nó hạ giọng.

-Sao lại không về nữa?- cậu tuy biết câu trả lời nhưng mà nó không thể trốn tránh được cả đời.

-Ở đây...- nó ngừng lại ánh mắt vô hồn nhìn chăm chăm vào 1 phía.

Cậu nhìn theo hướng đó.

Ở đó tiệm áo cưới, có 1 đôi trai gái bước vào, chính là hấn và Thảo Mai.

-Hừ, nhanh thật đấy.- nó cười nhạt quay lưng đi.

-Mày không thể quên hấn.- cậu bỏ tay vào túi quần thật sự lúc này cậu chỉ muốn bay tới đám cho hấn 1 cú để hấn tỉnh ra, nhưng mà như vậy thì nó chỉ đau hơn thôi nên cậu phải cố kìm chế.

-Không phải không thể, chỉ là không biết đến khi nào mới quên được- nó quay lưng cốt là để không thấy hấn hạnh phúc như thế khi mà nó đang đau lắm.

-Thôi nào, hôm nay phải vui lên mới được sao lại buồn thiu thế kia, ta đi chơi công viên đi.- cậu đột nhiên thay đổi giọng phấn khởi, khoát tay lên vai nó lôi đi.

-Ừ phải đi chứ.- nó cũng kệ không sao nó mạnh mẽ mà, nó sẽ ổn thôi.

Thế là cậu với nó tung tăng bước vào công viên chơi đủ trò, thậm chí chơi hết tất cả trò chơi ở đó luôn.

Tối tối...

Cậu công nó về, nó lần này không ngủ nữa luyện thuyên đủ thứ.

-Ăn này mày nghĩ sang đó rồi thì sao nhĩ?

-Sao là sao?

-Liệu ở đây, có ai...nhớ tới tao không?- nó nói đứt quãng rồi giọng nhỏ dần.

-Tao không biết.- cậu cảm thấy vai mình ầm ầm từng giọt nước xuyên qua lớp áo sơ mi trắng thấm vào da thịt cậu.

- Chắc là sẽ không đâu.

- Cậu ta quan trọng với mày như vậy hả?

- Tao cũng không biết nữa, thậm chí 1 người đi vào tìm mày từ lúc nào đó và tìm nó đã khắc sâu hình bóng ai đó à mày không hay, thế nên rất khó để biết người đó mình còn yêu không, người đó mình còn thương, còn nhớ hay không nữa.- nó từ trước trả lời rất dứt khoát yêu là yêu không là không vậy mà chỉ 1 câu hỏi rằng: hấn có quan trọng với nó không thì nó lại như thế.

- Đứng vào lúc nào không hay. “Như mày đẩy vào tìm tao không thể thoát”

...

- Mày ngủ sớm đi mai tao đợi.- cậu xoa đầu nó.

- Mày cũng thế.- nó bước vào nhà.

Cậu đợi phòng nó sáng đèn rồi mới yên tâm ra về.

Cậu thấy hấn đứng đó, dựa lưng vào tường.

- Mày tới đây làm gì?- cậu hỏi.

- Tao cũng không biết, chỉ là chân vô thức tự bước thôi.

- Ngày mai mày đính hôn là thật?

- Tao không bao giờ nói dối.

- Mày vừa nói dối đấy, rõ ràng mày còn yêu nó sao mày lại.

- Mày không cần biết đâu, chỉ cần mày chăm sóc tốt cho người đó là được, từ ngày mai sẽ không thấy tao nữa đâu.- hấn quay lưng đi, nhìn sau lưng hấn chỉ thấy nổi cô đơn, đơn độc.

- Ủ, mày muốn thấy nó cũng không được.- cậu nói nhỏ.

Hấn nghe nhưng không hiểu, mặc kệ vậy chỉ cần nó bình yên và hạnh phúc hấn chấp nhận làm bất cứ điều gì cho dù phải lấy thân mình che chở cho nó được an toàn.

...

Ngày mai không tôi bên cạnh em phải sống vui em nhé!

Đừng để những giọt nước mắt ấy lăn trên khóe mi...

Đừng để con tim của em phải chịu tổn thương lần nữa...

Đừng để đôi môi ấy gọi tên tôi trong yếu mềm...

Vì tôi biết em còn yêu tôi.

Tôi xin lỗi...

Hạnh phúc của em tôi không giữ được...

Chỉ cầu mong sao...

Tôi được bảo vệ cho em...

Tôi không muốn... em phải chịu bất cứ tổn thương nào.

Thế nên hạnh phúc đó...

Tôi xin để dành lại cho sau này...

Sau này nhất định tôi sẽ tìm thấy em.

Nếu lúc đó em hết yêu tôi sẽ khiến cho tim em hướng về tôi... một lần nữa!

Tạm biệt em. . .người con gái tôi yêu!

.....

Bạn đang đọc truyện *Người Em Chọn Là... Anh Ấy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Có Lễ Hối Hận!

Nó về nhà ngồi nói chuyện cùng ba mẹ Lâm, thật sự nó không muốn xa ba mẹ, xa bạn bè, thậm chí cả hấn để đi theo 2 người nhận là ba mẹ thật của nó tới 1 nơi mà trước đây nó chưa từng đặt chân tới.

Nhưng mà với tình hình hiện tại nó chỉ có 1 lựa chọn là đi thôi.

Đến hôm nay nó mới biết ba mẹ Lâm rất thương nó vậy mà nó cứ tưởng ba mẹ Lâm ghét nó nên không quan tâm nó.

- Con lên phòng ngủ sớm đi cho khỏe mai còn phải đi nữa.- bà Lâm vuốt tóc nó.

- Vâng ạ, ba mẹ ngủ ngon.- nó cười tươi đứng dậy chạy lên lầu

-Ừ con cũng vậy.- ông Lâm

-Ông này, sau này con bé về bên đó rồi chắc cũng phải thay tên đổi họ ông nhỉ?- đợi nó lên phòng hồi lâu bà Lâm mới hỏi ông Lâm

-Điều đó là tất nhiên rồi, nhưng mà về bên đó thì khác về bên này vẫn giữ nguyên tên cũ, tôi xin anh chị bên đó rồi.

-Thế mà cứ tưởng, chúng ta mất đi luôn con bé chứ.- bà Lâm nhẹ nhõm.

-Thôi bà ngủ sớm đi mai đưa con bé ra sân bay.

....

Nó lên giường nằm không thể nào chợp mắt được, nó quyết định leo cửa sổ ra ngoài để đến nhà hấn.

Vơ lấy cái áo khoác trên giá, cầm đôi giày trên tay quần xuống đất.

Nó nhanh chóng đưa người ra cửa sổ, vì giờ là ban đêm khuya rồi với lại nó mặc nguyên bộ đồ đen thế thì chả ai để ý.

Phập...

Nó tóm lấy cành cây gần cửa sổ rồi nhảy xuống. . .Đáp đất an toàn, nó mang giày rồi leo hàng rào ra ngoài.

Bước từng bước trong bóng tối toàn màu đen, cái lạnh buốt của đêm thấm vào da thịt nó. Lang thang từng bước tới nhà hấn nó nghĩ không biết nó có đứng không khi đến đó chỉ để nhìn hấn lần cuối?

Kìa tới nhà hấn rồi, mà hình như phòng hấn vẫn sáng đèn. Xem nào...bây giờ đã là 11:30 tối rồi.

Nó đứng dựa tường nhìn về phía cửa phòng của hấn. Ánh mắt không chuyển rời 1 giây.

Nó cứ đứng như thế, trong cơn gió lạnh buốt, nhìn về phía nơi hấn.

Hấn trong phòng, ngồi dưới sàn nhà lạnh ngắt, tay cầm điện thoại xem từng bức ảnh chụp lên nó.

...

Hai con người đó trái tim đều hướng về nhau. . .

Nhưng chỉ là khoảng cách của họ quá xa!

Chỉ các nhau vài bước chân là có thể bên nhau. . .

Nhưng mà họ không biết, họ luôn trốn tránh...

Đề rồi...

Tự chuốt lấy đầu khô, cay đắng!

...

Bây giờ là 1h sáng...

Ánh sáng từ phòng hắt phát ra vẫn chưa có dấu hiệu tắt, nó cũng chưa có ý định về nhà.

1h30...vẫn nguyên vị trí cũ.

2h...ting ting ting...chuông điện thoại nó kêu.

Nó mở ra thấy số điện thoại lạ lắm, nó bắt máy:

-Alo.- nó

...- đầu dây bên kia im lặng.

Tút tut tut

Kì là thật người này gọi mà không nói gì rồi tắt máy là sao.

Lần thứ 2 cũng như vậy...

Lần 3...

Nó bực rồi nha, ai mà đi gọi lúc nửa đêm không nói gì nữa chứ.

Lần 4...

-Alo, bộ rảnh lắm hả, alo rồi không nói gì mà không trả lời rồi tắt máy là sao...bla...bla.- nó tuôn 1 tràn xối xả.

Đầu dây bên kia cười thì phải nó nghe thấy thoang thoáng, cái giọng đó rất giống...À mà chắc không phải đâu, người ta giờ đang bận mai đính hôn mà sao còn nhớ mà gọi cho nó được chứ.

Thật ra người gọi chính là hắn, vì trước giờ nó không biết số điện thoại của hắn, còn hắn thì muốn biết cái gì thì quá dễ chẳng khó khăn gì.

Hắn cười an tâm

“Em còn mắng người ta vậy chần không sao rồi phải không?

Phòng hắn đã tắt đèn. Nó cũng quay bước ra về, bây giờ là 3h sáng.

...

Sáng hôm sau...

Nó chuẩn bị từ rất sớm, từ lúc nó về đến giờ nó chưa chớp mắt được 1 tí nào chỉ ngồi nghĩ lại những kỉ ức tươi đẹp đó.

Nó bước xuống lầu, nó mặc áo croptop màu đen, quần đùi jean lưng cao rách đen, giày nike đen, mũ gai da đen, tay kéo theo vali cũng vừa vừa, khuôn mặt không có gì gọi là âm áp cho lắm.

Dưới nhà cậu và nhỏ cả ba mẹ Lâm, ba mẹ Hoàng nữa.

Ai cũng nhìn nó bằng con mắt kinh ngạc...

-Mọi người cần gì phải nhìn con thế?- nó nhàn nhạt trả lời.

-Mới hôm qua mà...- cậu thật sự không thể tin nổi, hôm qua nó là 1 con bé năng động vui tươi nay đâu mất rồi còn lại cái con bé lạnh nhạt thờ ơ thế kia.

-Chả sao đi thôi- nó lướt ngang qua cậu.

Ai cũng thờ dài, thật cái con bé này, cái cũng biết chuyện của nó cả rồi nên không sao chỉ thấy xót thương cho nó thôi, yêu phải 1 người như thế đó...

Ngồi trên xe ra sân bay, không khí trong xe rất ngột ngạt, im lặng đến chết người.

...

Tại chỗ hân...

-Chú rể đâu rồi tại sao chưa tới?- một vị khách thì thầm.

-Nghe nói chú rể này bị ép đính hôn, có lẽ bỏ trốn rồi.- người kẻ bên.

...

Ba hân hai tay nắm chặt...

“Hôm nay con mà không có mặt thì đừng trách ta ác”

Thảo Mai lo sợ, sợ hân bỏ trốn thật.

-Anh Hưng chuyện này là sao đây?- Bà mẹ Thảo Mai xem ra rất tức giận.

-Tôi xin lỗi.- ông Hưng gồng mình cuối đầu.

-Buổi đính hôn hôm nay hủy đi.- Ông ba Thảo Mai.

-Kìa ba.- Thảo Mai rất muốn lấy được hân, vì cô cũng là con người cũng biết yêu thương mà.

-Hủy sao không hỏi ý kiến của tôi?- Hân đột nhiên xuất hiện.

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía hân.

-À không, buổi lễ cứ tiếp tục đi.- Ông Hưng mừng rỡ.

Bên nhà kia cũng không nói gì còn Thảo Mai khỏi phải nó cô hạnh phúc vô cùng.

...

Tại sân bay...

“Mời hành khách của chuyến bay MB60 từ Việt Nam sang New York Mỹ lên máy bay, chuyến bay sẽ khởi hành sau 10 phút”

“Xin nhắc lại hành khách...”

Giọng của cô tiếp viên van vọng khắp sân bay.

Mọi người đang cầm trên tay hành lý của mình tiến vào trong còn riêng nó cứ ngoảnh đầu nhìn ra phía xa...

-Đi thôi.- cậu kéo nó đi.

Nó giật mình phát hiện có điều gì đó làm nó luyến tiếc không muốn rời xa.

Cậu biết nó hối hận không muốn đi, nhưng mà để nó vứt bỏ đau thương thì nhất định nó phải đi, thế là cậu kéo nó đi vào trong.

Ở chỗ hân làm lễ xong hân ra ngoài hít thở không khí, nhìn lên trời thấy chiếc máy bay đang bay ngang qua. Hân cảm thấy như mình đang mất mát đi 1 thứ gì đó rất quan trọng.

...

Đến giờ phút này em mới biết...

Mình vẫn còn rất yêu...

Yêu 1 người sắp làm chồng người khác.

Có lẽ ra đi là quyết định đúng...

Nhưng mà...

Em đang hối hận... rất hối hận!

...

Em đi... đi để quên hết mọi muộn phiền nơi này.

Quên đi cả những kí ức kia.

À mà không...

Những kí ức đó em sẽ giữ.

Đặc biệt là về anh!

Người con trai em từng yêu... ở cái tuổi 17 này!

Người con trai hoàn hảo ấy!

Đã đi qua đời em như 1 cơn gió.

Yêu không thể nào dứt ra được.

Có lẽ... em chưa hiểu yêu là gì.

Nhưng mà em biết!

Cái cảm giác khi gần anh nó hạnh phúc nhường nào...

Khi xa anh thì nhớ biết mấy...

Anh làm tim em chảy máu, em không trách.

Em sẽ chôn chặt những hình ảnh của anh...

Ở sâu nơi đáy tim...

Và em nhất định sẽ nhớ mãi...

Ở nơi này có người con trai em từng yêu...

Yêu sâu đậm!

Bạn đang đọc truyện *Người Em Chọn Là... Anh Ấy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tập Sống.

Chuyến bay đã đáp xuống sân bay ở thành phố New York sau 12 tiếng đồng hồ.

Nó hiện tại rất mệt mỏi, không chỉ riêng nó mà hầu như ai cũng vậy.

Ba mẹ nó diện xe của nhà tới đón về biệt thự. Mọi người đều về hết chỉ còn nhỏ là không về kêu là phải sang Úc với ba mẹ có chuyện đột xuất rồi đi luôn.

Về tới biệt thự Trần gia...

- Chắc 2 đứa cũng mệt rồi, lên phòng nghỉ đi.- Ông Hoàng.

- Vâng, con xin phép.- Cậu đứng dậy.

-Ba mẹ cũng nghĩ sớm đi ạ.- Nó đứng dậy, cậu đỡ lấy nó.

...

Lên lầu 2, nó rẽ trái, cậu rẽ phải theo hai hướng khác nhau.

Về phòng nó...

Căn phòng rất rộng, toàn bộ đều là màu hồng tự grap giường, rèm cửa, bàn học, tủ quần áo.

Nó mệt mỏi ngã lưng xuống giường, giờ nó không quan tâm tới điều gì nữa, chỉ muốn ngủ 1 giấc thật dài.

Nó cứ thế ngủ luôn, không ăn tối.

...

Nửa đêm...

Cậu mò qua phòng nó, thấy nó nằm ngang trên giường bộ đồ trên người chưa kịp thay, vali quần áo chưa kịp xếp đã ngủ rồi, trên khóe mắt còn vuren lại mấy giọt nước.

Cậu vuốt tóc nó, lau nhẹ mấy giọt nước mắt còn vuren trên mi. Cậu cúi đầu hôn nhẹ lên trán nó, kéo chăn lên đắp lại cho nó rồi đi ra ngoài.

...

Sáng hôm sau...

Nó thức dậy, trời vẫn còn tối, xem lại đồng hồ trên tường thì mới có 5 giờ sáng thôi.

“Chắc ở đó đang là buổi tối nhỉ?”

Nó cốc đầu mình, lại nghĩ tới nơi đó rồi.

Nó bước xuống giường, xỏ đôi dép bông đen vào chân rồi đi lấy đồ vào nhà vs.

Bước ra trong bộ váy trắng nhìn nó bây giờ rất mong mang, trong sáng.

Đi nhẹ ra hướng ban công.

...

Mọi cô gái ai lại không muốn được làm công chúa.

Ai mà không muốn được sống trong biệt thự sang trọng.

Ai mà không muốn được chàng hoàng tử ngôn tình nào đó yêu thương.

Tôi là 1 trong số những cô gái may mắn ấy.

Tôi là công chúa.

Tôi được sống trong biệt thự sang trọng.

Tôi được cậu ấy chàng hoàng tử ngôn tình yêu thương.

Thế mà sao tôi lại không vui.

Có lẽ là vì chưa đủ hay là tôi đã bỏ quên ai đó ở lại phía sau?

....

Nó cảm thấy cái lạnh buốt của từng cơn gió thổi vào người nó. Nó vẫn cứ đứng đó, hướng mắt ra xa.

-Sao không ngủ thêm chút nữa?- Cậu nghiêng người tựa vào ban công, nó hướng ra ngoài, cậu đứng theo hướng ngược lại.

-Ngủ nhiều rồi.- nó cười nhẹ.

-Ở đây, mày có thấy khác gì so với...

-Có, rất khác. Ở đây không có Huy, không có tình yêu.- Nó ngắt lời cậu.

-Cứ nhất thiết phải là cậu ta à?- giọng cậu nhẹ tênh.

-Không.- Nó nhanh chóng trả lời không suy nghĩ.

-Vậy tao có cơ hội chứ?- cậu rất hy vọng.

-Có thể, nhưng mà tao không quên được.

-Không sao tao có thể làm cho mày quên, chỉ cần mày nhớ vẫn luôn có tao bên mày là được rồi.- cậu vì nó có thể bỏ qua hạnh phúc của mình, bỏ qua người nào đó đang trú ngụ trong tim nó.

Gật đầu nhẹ...cả hai chìm vào im lặng.

-Mời tiểu thư, và Nguyễn thiếu gia xuống dùng bữa sáng ạ.- cô hầu cuối đầu.

Cậu gật đầu, phẩy tay ý bảo cô hầu lui đi, chỉ còn 2 người ở đó.

-Xuống ăn sáng rồi bắt đầu ngày mới với tất cả mọi thứ khác xa hoàn toàn với trước kia nào.- cậu cảm vai nó đẩy đi.

Nó không nói gì mặc cậu làm gì.

-Con chào ba mẹ.- nó thấy ông Hoàng và bà Tuyết đang ngồi đó, cho dù chỉ mới gặp thôi nhưng mà dù gì đó cũng là ba mẹ của nó.

-Con chào 2 bác.- cậu.

-Ừ, con ngủ có ngon không, có quen với ở đây không, có cần mẹ thay rèm màng gì không con.- bà Tuyết chạy lại cầm tay nó.

-Bà bình tĩnh đi, sau này con bé còn ở với chúng ta mà.- Ông Hoàng cười vui.

-Ừ, tại tôi vui quá, 2 con ngồi xuống đi.- bà đẩy nó ngồi xuống ghế, rồi về lại chỗ mình.

Cậu nhẹ kéo ghế ngồi xuống cạnh nó. Ông Hoàng với bà Tuyết nhìn nhau cười nguy hiểm.

-Con mời ba mẹ ăn cơm, mời mày ăn cơm.- nó như con nít cầm muỗng lên mời mọi người.

-Con mời hai bác, tao mời mày ăn cơm.- Cậu nhại lại nó.

-Ừ hai con ăn đi.- Ông Hoàng cười, 2 đứa này thật trẻ con quá.

Bữa ăn diễn ra sôi nổi...

-Con gái này.- Ông Hoàng.

-Vâng sao ạ?- nó tay đang cầm đùi gà.

-Con là con gái Trần gia nên không thể mang tên Kiều gia được, con hiểu ý ta chứ?

-Con hiểu.- nó nghiêm túc lạ thường, bỏ đùi gà trên tay xuống đĩa, lấy khăn trên bàn kĩ càng lau sạch tay.

-Thật ra trước đây tên con là Trần Ngọc Kiều Na, nhưng mà nếu con muốn ta có thể...

-Ba đổi lại tên cho con đi.- nó hiểu ông muốn nói gì, vì nó muốn mới mẻ, muốn thay đổi hoàn toàn, không dính líu gì tới quá khứ nữa.

-Ừ ta hiểu rồi, ngày hôm nay để Ân nó đưa con đi mua quần áo, ngày mai con sẽ nhập học nha con.- Ông từ tốn, ông rất yêu quý người con gái này của ông.

-Vâng.

...

Em sẽ bắt đầu lại và...

Tập bước đi 1 mình trên con đường không có anh...

Anh ở nơi đó nhất định...Hạnh phúc anh nhé.

Sau này, khi chúng ta gặp lại.

Sẽ không còn đau thương gì nữa.

Vì em và anh chỉ là 2 đường thẳng song song không có điểm nối.

Thế nên mình hãy cứ bước song song nhau thôi.

Bạn đang đọc truyện *Người Em Chọn Là... Anh Ấy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Đi Khắp Đất Mỹ

Ăn xong, cả nhà đang ngồi uống nước.

- Tí nữa mẹ đi với con nha.- bà Tuyết.

- Bà này để cho con bé được tự do, đâu phải lúc nào bà cũng kè kè bên cạnh được.- ông Hoàng đá nhẹ chân bà Tuyết.

- À, tôi quên còn có công việc, tí nữa Ân đi cùng con nha.- bà Tuyết hiểu ra ý ông Hoàng.

- Vâng ạ.- Cậu hăn hái trả lời.

- Ê, mày có biết đi không đây, lỡ mày dẫn tao đi lạc sao về?- nó khinh.

- Ui, tao mà lo yên tâm đi.- Cậu vỗ ngực.

Nó cười, thật ra nó không lo gì cả, chỉ cần là cậu nó có thể tin tưởng hoàn toàn. Ngoài ra còn 1 người hơn cậu...

- Hai con đi, ta đã nói bác Kim đưa 2 con đi rồi.- bà Tuyết.

- Không cần đâu ạ, để con đưa Nhung đi...à nhầm để con đưa Na đi. Sẵn tiện xem nước Mỹ ra sao luôn ạ.- cậu lạnh chanh.

- Ủ vậy được. Đây là thẻ tín dụng của con, con cầm lấy cần mua gì cứ dùng.- ông Hoàng đưa cho nó thẻ màu vàng kim

- Tén kiêu ba. Con xin phép ạ.- nó tươi cười cầm lấy, đứng dậy.

- Con cũng xin phép ạ.- Cậu đứng dậy đi theo nó.

- Ủ, 2 đứa đi cẩn thận.- Ông Hoàng.

...

- Từ nay mà cứ gọi tao Sun là được rồi.- nó khoát tay cậu.

- À, ừ.- tìm cậu có vẻ không ổn cho lắm

Nhưng mà khoang Sun, không phải chứ...cậu cười khò thậm chí bây giờ nó cũng chưa muốn quên người đó.

- Ở đây đẹp thật ha.- nó 1 tay đưa ra đón gió, 1 tay bắm lấy tay cậu. Nó đã nói cho cậu cơ hội thế nên nó cũng cố gắng. Có lẽ nó rất tham lam, người nó yêu là hăn, nhưng lại dùng cậu lấp đầy khoảng trống của hăn.

- Ủ rất đẹp, sau này có cơ hội tao sẽ đưa mày đi khắp đất Mỹ chịu không?- cậu nhéo mũi nó.

- Không được nhéo mũi tao, nhéo nữa tao hờn.- nó liếc.

- Rồi rồi không nhéo nữa được chưa cô nương.- cậu lườm yêu nó.

- Hi, mày ngoan nhất.- nó vẫn trẻ con như chưa có gì xảy ra, chỉ là nó tập chịu đựng nỗi đau thôi chứ không tập trưởng thành hơn.

Hai đứa thật hạnh phúc, vẫn như đôi bạn thân ngày nào, nhưng liệu người đi đường có nghĩ vậy?

Bước vào trung tâm mua sắm lớn nhất đất Mỹ.

-Mày mua gì bây giờ?- nó nhìn xung quanh toàn đồ.

-Mày thích gì thì mua cái đó.- cậu nhìn nó cười.

-Tao thích đồng hồ nè, giày nè, mũ nè, vậy mua hết luôn hả?- nó vẫn không buông cậu ra.

-Nếu mày muốn.

-Hi đi mua giày đi.- nó kéo cậu tới shop giày đôi.

-Ê mày, nhầm rồi cái này là giày đôi mà.- cậu nghĩ chắc nó có nhầm lẫn gì rồi, nó sao có thể chứ.

-Đúng mà, mua giày đôi thì vào đây chứ đi đâu?- nó vẫn không hiểu ý cậu.

-Không phải ý tao là, mày mua giày đôi cho ai?- cậu không tin đó là mình.

-Cho ai hả...um...cho tao...vời...- nó ngập ngừng làm cậu lo lắng hơn, đừng nói nó mua giày đôi, để rồi sau này cùng hân...a thật là không muốn nghĩ tới nữa.

-Vời ai?- cậu không hy vọng.

-Còn ai nữa.- nó trả lời cũng như không.

-Cậu ta à?- giọng cậu trùng xuống.

-Tất nhiên là...không rồi.- nó đau nhưng mà vẫn tươi cười.

-Vậy cho...

-Mày.- chưa đợi cậu nói hết nó đã nói thay rồi kéo cậu vào shop luôn.

Cậu rất hạnh phúc, nó muốn mang giày đôi với cậu có lẽ nó đã mở lòng với cậu 1 chút rồi.

Nó vào chạy lon ton khắp cái shop giày cuối cùng cũng chọn được đôi ưng ý.

-Mày thấy 2 đôi này đẹp không?- nó cầm 1 đôi giày to, 1 nhỏ dơ lên hỏi cậu.

-Đẹp lắm, mày thích nó à?- cậu cười tiến về phía nó.

-Ừ.- nó cười tí mắt.

-Em thật khéo chọn, 2 đôi này là hàng mới nhập về đang hot của năm nay với lại 2 em mang sẽ rất đẹp đấy.- Chị bán hàng.

-Vâng ạ.- có cầm đôi giày lên định mang.

Cậu nhanh chóng cúi xuống cầm lấy đôi giày mang cho nó. Nó ngồi im để cậu mang, đầu hoàn toàn trống rỗng chỉ duy nhất 1 hình ảnh...

Ngày hôm đó, hân giúp nó mang giày, sau đó hân và nó rời xa nhau.

Nước mắt sắp tuôn, nó vội lấy tay lau đi mất. Nhưng cậu biết nó đang khóc, tay quệt vội nước mắt, đầu thì cúi gằm, trên ngón tay đọng lại vài giọt nước, thế sao cậu lại không biết.

Cậu cố tình mang giày lâu hơn, mặc dù xong rồi nhưng mà cậu nán lại bởi vì cậu không muốn thấy những giọt nước mắt nó đang rơi vì hân. Nhưng mà cậu không chịu được khi để nó cứ kim chế 1 mình như thế.

Cậu chồm người dậy, áp đầu nó vào bờ ngực rắn chắc của mình.

-Khóc đi.- cậu nói nhỏ nhẹ như gió.

Nó khóc to hơn, 2 tay vòng qua ôm lấy cậu.

Mọi người xung quanh nhìn chằm chằm.

Cậu nhẹ vuốt tóc nó, không quan tâm đến người ngoài, như chỉ có nó và cậu thôi.

...

Giọt nước mắt em đang rơi vì ai?

Ngồi bên anh sao em lại khóc?

Chẳng lẽ anh không cho em đủ hạnh phúc?

Sao em cứ nhớ về người làm em đau vậy?

Trong tim em liệu có vị trí nào dành cho anh?

Hay là em đã lấp đầy tim em bằng bóng dáng ai kia?

Đừng nhớ về ai đó nữa...Hãy nhìn anh đi em.

Anh sẽ không để đôi mi ấy ướt thêm.

Rồi đôi môi em có gọi tên anh khi em đau đớn.

Yêu ai đó có bao giờ hạnh phúc!

Thế tại sao? Em không thử nhìn về phía anh...một lần.

Một lần thôi anh cho em hạnh phúc dư thừa.

Một lần thôi anh được nắm đôi tay ấy....

Để anh được đưa em đi...

Đi khắp đất Mỹ, nơi anh cảm nhận được hạnh phúc..từ em!

Bạn đang đọc truyện *Người Em Chọn Là... Anh Ấy!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.